

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

7. SRPNA 2011

Z obsahu:

**Odpovědná přítomnost
v digitální komunikaci**
Poselství Benedikta XVI.
k 45. světovému dni
sdělovacích prostředků
5. června 2011
- strana 2 -

**Psychologie
protináboženského afektu**
Raphael Bonelli
- strana 4 -

**Moje duše velebí
Hospodinovu velikost**
Teologie a „Jak Honza
ke štěstí přišel“
- strana 6 -

**Je Bůh
také všemohoucí?**
Rozmlouvá Luc Adrian
z Famille Chrétienne
s Paulem Clavierem
- strana 7 -

Ježíšův posel
P. Ottavio Michelini (2)
- strana 8 -

Dopis
Edith Steinové Piu XI.
- strana 10 -

Modlitba šampióna
Kirk Kilgour z Kalifornie,
nejoslavovanější
volejbalový hráč své doby
- strana 11 -

Rafael Santi (1483 - 1520): Proměnění Páně

Pro věřícího, který miluje nebeského Otce a ví, jak je moudrý, dobrotivý a milosrdný, je někdy těžko pochopitelné, že se může setkávat s lidmi, kteří nesnášejí ani samo pomýšlení na Boha. Odkud se vzalo toto jejich nepřátelství a zášť? Raphael Bonelli (str. 4) má pro to psychologické vysvětlení. Jeho idea, že se jedná o zvláštní druh narcismu, je originální a podnětná. Narcismus je charakteristický pro člověka, který přehnaně obdivuje sám sebe, a protože mu jeho okolí dává často najevo, že tento jeho obraz neodpovídá skutečnosti, je ke svému okolí arogantní. Tato charakteristika typická pro jednotlivce se může stát duchovní chorobou celé společnosti. Je-li tomu tak, že současný odmítavý postoj vůči Bohu je důsledkem přehnaného sebepovyšování, vyvstává otázka, odkud se toto narcistické sebepojetí vzalo. Vznik a rozvoj tohoto lidského sebevědomí můžeme konstatovat obzvláště od dob tzv. osvícenství, které bývá charakterizováno jako převrat v evropském myšlení. Na místo důvěry v Boha nastoupilo zbožňování vlastního rozumu, který našel v rozvoji vědy obrovské možnosti nového poznání. Narcismus živěný úspěchy rodičů se vědeckotechnického pokroku se projevil v přehnaném sebevědomí, jako by to, co člověk o stvořeném světě poznával, sám stvořil. Opravdová věda ve skutečnosti poznává Boží stvořitelské dílo. Všechny lidské vynálezy a technické prostředky nejsou nic jiného než důmyslná aplikace na člověku zcela nezávislých přírodních zákonů. Tyto zákonitosti si nemůžeme libovolně vymýšlet ani měnit, nýbrž můžeme je jedinečně zkoumáním a experimentováním objevit, přesně definovat a pak hledat možnosti praktické aplikace. Člověk může být právem hrdý na důmysl, který prokázal, když úspěšně realizoval svůj vynález. Pro jednoduchost a názornost jmenujme např. bimetál neboli dvojkov. Tento vynález je funkční a užitečný jen díky přírodním zákonům o teplotní roztažnosti, podle kterých rozličné

kovy mají různou roztažnost. Jsou-li v jednom pásku spojeny dva kovy, např. železo a zinek, tento pásek se bude při zahřívání prohýbat a této jeho vlastnosti může být použito k určité užitečné funkci, např. v termostatu v žehličce. Vynálezce může být okouzlen svým nápadem, jak užitečně využít různé roztažnosti kovů, ale přidá-li ke své nápa-

ditosti také trochu soudnosti, pokory a upřímnosti, měl

Editorial

by se také zamyslet nad tím, co mu umožnilo jeho vynález, měl by vděčně žasnout nad přírodou a všimnout si také její důmyslnosti. Měl by obdivovat dokonalost, s jakou funguje bez poruch, bez údržby a bez odpadu již miliardy let. V tom ji dosud žádný lidský důmysl ani vynález nepřekonal a nepřekoná. I ty nejjvyšší lidské konstrukce se v poměrně nedlouhém čase stanou nepoužitelnými a vyžadují nakonec likvidaci, která nemusí být nijak jednoduchá. Při strážlivém uvažování a troše pokory by člověk měl dospět k závěru: Moje konstrukce představují něco zcela nového a velmi důmyslného, ale fungují koneckonců jen díky tomu, že využívají zákonitosti, které jsem poznal v přírodě a které musím přísně respektovat. Jestliže jsem ke svému výtvaru musel vynaložit tolik poznání, tolik úsilí a důmyslu a tolik pokusů, je to možné, aby svět přírody, ze kterého čerpám všechno poznání, principy, zákonitosti i všechny prvky a materiály, vznikl pouhou náhodou? Tento svět může být a je takový, jaký je, jen díky tomu, že za ním stojí nepředstavitelná a všechno přesahující Moc a Důmysl.

Člověk však dospěl ke zcela opačným závěrům. Ačkoliv si tak zakládal na pozitivních a experimentálních důkazech, o těch nejzákladnějších otázkách si vytvořil pouhé teorie v očekávání, že jednou najde jeho věda i pozitivní důkazy pro jeho slepou víru: Bůh není a já sám jsem nejvyšším pánem všeho bytí. Na všechno, co tuto narcistickou představu o sobě zpochybňuje a vyvrací, je člověk alergický a krajně arogantní.

Dokončení na str. 13

Odpovědná přítomnost v digitální komunikaci

Poselství Benedikta XVI. k 45. světovému dni sdělovacích prostředků 5. června 2011

Draží bratři a sestry! U příležitosti XLV. světového dne sdělovacích prostředků toužím podělit se s vámi o některé úvahy motivované charakteristickým fenoménem naší doby: šíření informací prostřednictvím sítě internetu. Stále více převládá přesvědčení, že tak jako průmyslová revoluce přivedla hlubokou změnu ve společnosti skrze novoty zavedené ve výrobním cyklu a životě dělníků, tak dnes hluboká transformace na poli sdělovacích prostředků řídí vliv velkých změn kulturních a sociálních. Nové technologie nemění pouze způsob komunikace, ale o samotné komunikaci je možno říci, že stojí před velkou kulturní transformací. S takovým způsobem šíření informací a poznatků se rodí nový způsob chápání a myšlení s nebyvalými možnostmi vytvářet vztahy a budovat společenství.

Rýsuji se perspektivy ještě nedávno nemyslitelné, které vyvolávají úžas nad možnostmi, jaké nabízejí nové prostředky, a vyvolávají současně stále naléhavějším způsobem řadu úvah o smyslu komunikace v digitální éře. Je to zvláště zřejmé, když srovnáme mimořádné možnosti sítě internetu a komplexnost jeho aplikací. Jako každý plod lidského génia vyžadují nové sdělovací technologie, aby byly postaveny do služeb všeobecného blaha osob i celého lidstva. Jsou-li moudře používány, mohou přispět k uspokojení touhy po pravdě a jednotě, které jsou nejhlubší aspirací lidské bytosti.

V digitálním světě znamená přenos informací stále častěji možnost vložit je do sociální sítě, kde je jejich poznávání sdíleno v oblasti osobní výměny. Jasně rozlišení mezi tím, kdo

informace vytváří a kdo je konzumuje, je relativizováno a komunikace je nejen výměnou dat, ale stále častěji jejich sdílením. Tato dynamika přispěla k obnovení hodnoty komunikace a k touze po dialogu, výměně, solidaritě a vytváření pozitivních vztahů. Na druhé straně to naráží na určité limity typické pro digitální komunikaci: parcialitu interakce, tendenci sdělovat pouze určité části vlastního vnitřního světa, riziko, že upadne do určitého druhu stylizace svého obrazu, což může podporovat sebezalíbení.

Především mládež žije tuto výměnu komunikací se všemi obavami, protiklady a kreativitou vlastní těm, kteří se s nadšením a zvědavostí otevírají novým životním zkušenostem. Stále větší záplava veřejné digitální arény vytvářené tzv. sociálními sítěmi vede ke stabilizaci nových forem mezilidských vztahů, ovlivňuje vnímání sebe, a klade tedy nutně otázku nejen o korektnosti vlastního jednání, ale také o autenticitě vlastní bytosti. Přítomnost v těchto virtuálních prostorách může být znamením autentického hledání osobního setkání s druhým, pokud se dbá na to, vyhnout se nebezpečím, jako je útek do určitého druhu paralelního světa, nebo přehnaná závislost na virtuálním světě. Při vyhledávání a sdílení „přátelství“ se člověk ocitá před výzvou být autentický, věrný sám sobě, aniž by ustupoval pokušení vytvářet uměle svůj veřejný „profil“.

Nové technologie umožňují osobám setkávat se mimo hranice prostoru a samotných kultur a to přináší zcela nový svět potenciálních přátelství. Je to velká příležitost, která však vyžaduje

Dokončení na str. 12

Noční bouře

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pane, zachraň mne!

Pro apoštoly, kteří prožili velkou lekci při zá-
zračném rozmnožení chlebě, následuje bezpro-
středně další lekce. Pán pokládá za důležité, aby
si vstúpili trvale do paměti, že ke všemu, co jim
uloží, připojí i potřebnou pomoc a ochranu, a to
i za situace, kdy se mohou cítit krajně ohrože-
ni. Chceš-li posilnit svou slabou důvěru, nevá-
hej a připrav se k dlouhé noční plavbě na dru-
hý břeh velkého jezera.

Uspokojeným zástupcem se začala šířit myš-
lenka prohlásit štědrého a dobrotivého chlebo-
dárcе za krále. Před jeho učedníky se tak rýsuje
vidina nečekané kariéry. Představa stát se z ry-
báře královým ministrem je jistě lákavá. Ale to
není království, které přišel Ježíš založit. I když
bylo apoštolům milejší prožívat jako Ježíšo-
va družina všeobecnou radostnou a přímo slavnostní
náladu, kterou vyvolal Pánův velkodušný div,
Mistr pokládá pro ně za mnohem prospěš-
nější, aby včas opustili tento dav a toto místo
a vydali se na dalekou cestu. To, co je při ní čer-
ká, jim dá rychle zapomenout na bláhové lidské
sny. Ne vždy ti více prospívá to, co se ti více lí-
bí. Nauč se nacházet největší a bezvýhradné za-
líbení v Pánově vůli, a to i tehdy, když jí hned
neporozumíš. Můžeš si být jist, že ti Ježíš ni-
kdy nepřipravuje nic, co by mělo nakonec vy-
ústit ve tvé zklamání.

Ježíš propouští nasycené zástupy a zůstává
sám. Tyto chvíle naplňuje rozhovorem se svým
Otcem. Následuj v tom svého Pána. Čím větší
a horečnější byla tvá aktivita, tím více je třeba
se co nejdříve vrátit do ticha a soustředění. Není
samota pro tebe spíše něco, čemu se snažíš vše-
možně vyhnout vyhledáváním nejrůznějšího roz-
ptýlení? A když už se ocitneš sám, nedáváš v ta-
kových chvílích přednost spíše rozmluvě sama
se sebou? Bude-li tvé srdce opravdu milovat své-
ho Pána, využije spontánně a vděčně každou pří-
ležitost, aby prožívalo nejdrahocennější dar
jeho společenství, dokáže si vytvořit podmínky
pro hovory s Ním třeba i uprostřed mnoha lidí,
během jízdy dopravním prostředkem či při ru-
tinní činnosti, která nevyžaduje tvé soustředění.
Pane, nauč mě modlit se!

Mezitím loď s apoštoly již odrazila od břehů.
Ztrácí se na vodách nejen tím, jak se vzdaluje,
ale také, jak se stále více ponořuje do narůstající
tmy. A když je tma nejhlubší, objevují se náhle
těžkosti. Zkušenosti rybářů mají co dělat, aby
překonali vlnobití a prudký protivítr. Vlny si
pohrávají s lodí jako se skořápkou. Temnota

ještě více zvyšuje nejistotu a zveličuje problé-
my. Chop se také vesla a přesvědč se, jak prac-
né může být někdy pokračovat v cestě směrem
k vytyčenému cíli. Teprve v nesnázích a v bo-
ji s překážkami si člověk živě uvědomuje svou
nedostatečnost a slabost.

Je to však situace, do které je poslal sám Pán,
a v takovém případě je jim nablízku, i když Jej
nevidí. Skrývá se jejich zraku, aby tím dal více
prostoru jejich víře.

Konečně za prvního úsvitu kráčí Ježíš vidi-
telně po vlnách ke svým učedníkům, aby jim po-
mohl v nesnázích, ale posádka lodi je celonočním
zápasem s živly a strachem do té míry rozruše-
ná, že svého Mistra ani nepoznává. Zkušenosti ry-
bářů jsou dokonce tímto nenadálým zjevem tak
polekáni, že se dávají do křiku. Boha se může
zděsit jen ten, kdo ho nepozná. Ale Ježíš ne-
přichází, aby jim ještě přitížil, ale aby je posílil
v jejich nedostatečnosti: *Vzchopte se, já jsem to,
nebojte se!* Ačkoliv jsou to slova plná útěchy, těž-
ce zkoušená družina zůstává stále ještě nejistá.

Je to opět Šimon Petr, který se první ujímá
slova. Ten, který má jednou posilovat své bra-
try ve víře⁽¹⁾, sám svou víru mimoděk vystaví
zkoušce. Jeho ohnivý temperament ho nejdřív
ponouká k neobvyklé horlivosti a záhy nato
k nebezpečné nejistotě. Rád by se ujistil, že ten,
kdo k nim obdivuhodně kráčí po vlnách, je sám
Ježíš, ale současně by si sám rád vyzkoušel tuto
„chůzi po moři“, která všechny nejdříve tak vyle-
kala. Jak vidíš, Pán tomuto jeho smělému přání
vychází vstříc. Kdyby se Petr zaměřil pouze na Je-
žíšův pokyn a mířil k Němu, všechno by proběh-
lo bez nesnází. Ale v okamžiku, kdy začíná mys-
let na sebe, připadá mu okolní vítr mocnější než
Ježíšovo slovo. Kdykoliv tě Pán volá, nemysli
na sebe a neohlížej se na bouři, která se kolem
tebe zvedá. Spolehni se plně na jeho slovo. Přec-
ce tě nevolá k sobě proto, abys utonul bezmoc-
ně ve vlnách, nýbrž abys došel až k Němu a na-
šel u Něho pokoj a bezpečí, i kdyby cesta, která
tě od Něj dělí, byla jakkoliv neschůdná a nebez-
pečná. Záleží však na tom, abys dobře rozezná-
val Pánův hlas, který *není v prudkém víchru, ale
v šumu jemného vánku*. Kdykoliv pak cítíš, že tvá
víra ochabuje, nespolehej na sebe a ihned volej
v obnovené důvěře: *Pane, zachraň mne!*

Poděkuj Pánu za jeho trpělivost, s jakou při-
jímá naše pády a neúnavně nám podává ruku,
aby nás vytrhl z ohrožení, které si sami působí-
me. Jakmile vstoupil na loď s budoucí hlavou
Církve, vítr se utišil. Je v tom symbol i proroc-
tví. Bude tomu tak i u tebe, kdykoliv dovolíš, aby
do tvého srdce vstoupil Kristus a jeho zástupce
na zemi. *Blízko je jeho spása těm, kdo se ho bojí.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 22,32; ⁽²⁾ resp. žalm 84.

Liturgická čtení

1. čtení - 1 Král 19,9a.11-13a

Když přišel Eliáš k Boží hoře Chorebu,
přenocoval tam v jeskyni. A tu se k ně-
mu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vy-
jdi ven a postav se na hoře před Hos-
podinem!“ Hospodin přecházel: prud-
ký a silný víchř, který trhá hory a láme
skály, vál před Hospodinem, ale Hos-
podin ve víchru nebyl. Potom nastalo ze-
mětřesení, ale Hospodin v zemětřesení
nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale
Hospodin v ohni nebyl. Po ohni násle-
doval šum jemného vánku. Když to Eli-
áš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel
ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. čtení - Řím 9,1-5

Mluvím pravdu - vždyť jsem Kristův -
nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí
osvícené Duchem svatým: velký zármu-
tek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál
bych si totiž, abych já sám byl proklet,
od Krista vzdálen, pro své bratry, s který-
mi jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to
Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi
bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim
zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení.
Jejich předkové jsou praotci izraelského
národa a od nich podle lidské přiroze-
nosti pochází i Kristus. Bůh, který je na-
de všecko, buď velebený navěky! Amen.

Evangelium - Mt 14,22-33

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom
přiměl učedníky, aby vstoupili na loď
a jeli před ním na druhý břeh, než on
rozpustí zástupy. Když zástupy rozpus-
til, vystoupil na horu, aby se o samo-
tě modlil. Nastal už večer, a byl tam
sám. Zatím byla loď už daleko od břeh-
hu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr
proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a krá-
čel po moři. Když ho učedníci uviděli
kráčet po moři, zděsili se, neboť mys-
leli, že je to přízrak, a strachem začali
křičet. Ježíš však na ně hned promluvil:
„Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Pe-
tr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty,
rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on
řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, krá-
čel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval
však silný vítr a dostal strach. Začal to-
nout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Je-
žíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl
mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“
Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti,
kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali:
„Jsi opravdu Boží Syn.“

Psychologie protináboženského afektu

Agrese proti věřícím existuje u moderních lidí na mnoha úrovních jako uražený narcismus. Psychologie odhaluje tento chorobný pocit kritiků náboženství.

Proč je dnes mnoho současníků přímo napadně iritováno, když vidí u druhých, jak dávají najevo svou víru? Co je v tom tak hroživého, když se křesťané věrní Písmu svatému postaví proti určitým politicky tendenčním propagandám? Proč se zlobí, když katolíci pokládají za pravdivé, co hlásá učitelský úřad církve, a žijí podle toho? Proč je tak pohoršuje, když se pro ně zcela neznámí mladí muži ze své víry docela radostně rozhodnou žít v celibátu? Proč je pro mnohé hlasatele „tolerance“ tak obtížná právě snášenlivost vůči náboženství? Proč musí na celém světě tolik mučedníků položit svůj život? Jak pracuje podvědomý psychomechanismus, který vede člověka od první emoce až k vraždě? Jak dýchá tato protináboženská psyché?

Obrana proti náboženství je iracionální agrese

Dodejme, že ne každá kritika náboženství je psychologicky povážlivá. Chceme zkoumat psychodynamiku iracionálních nekontrolovaných afektů, které jsou v běžném životě základem nepřátelství proti náboženství a znemožňují rozumnou výměnu názorů. Agrese proti náboženskému projevu, antireligiózní afekt je ve skutečnosti pozoruhodný jev, z psychologického hlediska nedostatečně prozkoumaný. Ačkoliv obě strany, věřící i ten, kdo na něho útočí, si toho nemusí být vědomi, jedno je jasné: projev náboženství působí na druhé rušivě, a kdo se ho dopustí, musí počítat také s tím, že bude napaden. Je na tom jako zbožná manželka, které manžel brání v uskutečňování jejich duchovních zájmů, jak tomu bylo např. u Marty Freudové, jí její manžel Sigmund Freud

po celý život zakazoval. Podobně je tomu u mnoha sdělovacích prostředků, které zásadně zcela svobodně pohrdají praktikujícími katolíky, zatímco pilně hájí jiné menšiny, které nesmí být „diskriminovány“. Vezměme si např. katolického politika Rocca Buttiglioneho, který byl pro své náboženské přesvědčení sdělovacími prostředky pošpiněn a „odstřelen“ a na základě inscenované hysterie mu bylo zabráněno převzít úřad evropského komisaře. Duše lidí je zcela otevřena některým internetovým blogům, ve kterých jsou stavěni na pranýř věřící. Mnohdy stačí pouhá zmínka o náboženském přesvědčení určité osoby, aby byla vyvolána proti ní nelibost veřejnosti, aniž by pro to existoval nějaký opravdu věcný důvod.

Pro psychologické zkoumání tohoto latentního i otevřeného nepřátelství vůči náboženství můžeme vzít na pomoc moderní výzkum agresivity. Neurolog Joachim Bauer objasnil ve své poslední knize, že většinu agresí předchází psychická bolest a agrese slouží k obraně proti ní. Tento neurologický poznatek se kryje s dlouho známým fenoménem narcistické urážky. Je tím označen převážně nevědomý, ale velmi bolestný prožitek, který vyústí často v nekontrolo-

vanou agresi vůči tomu, kdo tento narcismus „urazil“. Narcisticky nedůtkliví jsou lidé, u kterých existuje silný rozpor mezi jejich vlastním sebeobrazem a skutečností. Narcista si vytváří o sobě vysněný idealistický sebeobraz, který prohlásí za skutečnost. Žije v hlubokém, ale velice vratkém přesvědčení a sebepocitu. Pokládá proto za sebeohrožení každý poukaz na realitu, protože skutečnou pravdu o sobě prožívá ve svém podvědomí velmi bolestně.

Sigmund Freud hovoří o třech těžkých příkořích tohoto druhu, které lidstvo prožilo. První je Koperníkův objev, že Země obíhá kolem Slunce a nikoliv naopak, což podle Freuda zpochybňuje otázku o základní roli člověka. Druhá je Darwinova hypotéza, že člověk pochází z opice, což mělo popřít Boží stvořitelství dílo. Třetí je podle Freuda postulát podvědomí, podle kterého člověk není pánem sama sebe, nýbrž je materiálně determinován. Že tato tři sebehodnocení nejsou zcela zbařená narcismu, je zcela zřejmé. Avšak to, čemu se zde můžeme naučit, je skutečnost, že narcistu obzvláště bolí to, o čem podvědomě cítí, že by to mohla být pravda, ale nechce to připustit. Ohrožení a bolest pak spočívá

Raphael Bonelli

v tom, že ten, kdo nabourává jeho vytvořený sebeobraz, by mohl mít pravdu, a že tedy, existenciálně řečeno, z něho samého nic nezbude. Má za to, že musí tedy obraz, který nosí v sobě, hájit s veškerou útočností.

Chtěl bych zde uvést tři „zranitelné postuláty“ moderního člověka. První „bolest“ spočívá ve skutečnosti, že Bůh není mrtev, i když Friedrich Nietzsche diagnostikoval před 150 lety jeho smrt. Navzdory Nietzschemu náboženství dále žije a vzkvétá. I v Evropě se to projevuje, především pokud jde o fenomén islámu, ale také pokud jde o nové a živé projevy katolického i evangelického světa. Znovuoživení náboženství je prožíváno jako ohrožení, protože idealizovaný sebeobraz moderního člověka už údajně nepotřebuje nic transcendentního a všechno nadpřirozené již vysvětlila věda.

Do sebeobraně proti bolestné skutečnosti, že v každém člověku přebývá přirozená potřeba náboženství, se investuje mnoho síly, jak napsal Victor Frankl ve své knize „Nevědomý Bůh“. Tyto projevy sebeobraně je možno vnímat jako protináboženské afekty. Protože jsou iracionální, a tedy neodůvodnitelné, utápějí se jejich nositelé v přesvědčení o afektivitě emocionální oprávněnosti a v rozpácích se vyhýbají racionální diskusi. Náboženství se házejí na hlavu pseudoracionální domnělé argumenty, které vycházejí z pramenů bolestně uraženého narcismu. Shrnutí: První narcistická zranitelnost spočívá v nezanedbatelné životnosti ná-

DĚSIVÁ PRAXE GENOPLASTIKY V INDIÍ

Indická církev ostře odsuzuje zvrácený fenomen, který se šíří ve státě Madhya Pradesh (Střední Indie). Mnozí se případy, že lékaři chirurgicky mění pohlaví narozených dětí, aby z dívek udělali chlapce. Je to důsledek mentality, která upřednostňuje mužské pohlaví, jako by syn měl větší hodnotu. Uplatňuje se zde také preselektce, která vedla k potratům 5 milionů děvčátek. Odpovědnost spadá především na rodiče, ale je třeba překonávat zakořeněnou mentalitu. Proti této praxi genoplastiky bojují také aktivisté pro obranu lidských práv. Jedná se o nejméně 300 dětí raného věku, které musely podstoupit tuto operaci ve městě Indore.

Kath-net

boženství, které bylo pokládáno za mrtvé.

Druhá jako ještě bolestivější, protože více ohrožující, je prožívána skutečnost morální instance, která je vlastní každému náboženskému společenství. Moderní alternativní etické příkazy jsou totiž tak bezbarvé, bezobsažné a tak nezávazně libovolné, že jsou i bezbolestné, ba dokonce bolest utišující. Je to nové opium pro lid: hlásat mělké, nic neříkající, morálně scestné, ale politicky korektní zásady a cítit se tak morálně nadřazen. Jak lehké je pak být dobrým! Skutečná pravá víra v Boha je tu jen podmíněně k dispozici. Náboženství je totiž něco více než jen nějaká morální výstavba. Snad právě pro své zakotvení v nadpřirozenu, které znemožňuje jeho manipulaci, je pro lidi něčím tak ohrožujícím a bolestným, protože to omezuje jejich potenciální moc určovat trend. Náboženství, a to každé, však „degraduje“ člověka, který sám sebe učinil bohem, na pouhého tvora, a dokonce mu stanoví normy, podle kterých se má řídit. A navíc ještě tvrdí, že existuje rovněž Soudce, kterému musí každý člověk skládat účty. To bolí!

Na prvním místě je potlačována vina

Benedikt XVI. provedl ostrou analýzu: „Existuje diktatura relativismu, která neuznává nic za konečné a za poslední měřítko vydává vlastní Já a jeho přání.“ K této v jáství zakotvené etice patří ještě postulát neomylnosti moderního člověka. Neboť nová etika je velmi flexibilní a hodí se na každou životní formu, takže je možno odbourat možné chyby, vinu a hříchy: ty se vyskytují nanejvýš u druhých. Proto v rámci obrany proti bolesti se musí pachatel změnit na oběť. A tak se svalují viny agresivně na druhé. Prožívám někdy při terapii celkem zábavné situace u manželů, když oba jako neomylné a nevinné obě-

PROTINÁBOŽENSKÉ RESTRIKCE VE STÁTĚ S MUSLIMSKOU VĚTŠINOU

Horní komora tádžického parlamentu odsouhlasila další omezení náboženské svobody v zemi. Jak uvedla agentura Forum 18, nový zákon zavazuje rodiče, aby nedovolili nezletilým potomkům účastnit se jakýchkoliv aktivit náboženských organizací, s výjimkou oficiální výuky náboženství, kontrolované státem. Mladí lidé se dosud mohli účastnit alespoň pohřbu svých blízkých, avšak i to nyní zamezuje nový předpis. Zákaz se týká i účasti na náboženském životě v zahraničí a na jeho dodržování dohlíží Výbor pro náboženské otázky, podporovaný lokálními kanceláři, které mohou plošně obyvatelstvo kontrolovat. Tádžická vláda chtěla původně zasáhnout proti islámským školám – madrasám – a tím proti domnělému extremismu a terorismu. Mnohé chudé rodiny totiž posílají své děti do těchto institucí, kde mohou bydlet, stravovat se a obdržet základní vzdělání, byť je jeho úroveň sporná. Jak dnes informovala agentura Asia News, tádžické školství je přitom jedním z nejvíce zkorumpovaných sektorů v zemi. Některé univerzity berou úplatky v hodnotě až dvaceti tisíc dolarů za „úspěch“ u přijímacích zkoušek, zatímco téměř padesát procent Tádžiků žije v podmínkách chudoby, tedy z méně než dvou dolarů denně. Tádžický restriktivní protináboženský zákon však postihl bez rozdílu všechny. Bourají se mešity i synagogy, křesťané jsou zatýkáni a odsuzováni za „ilegální“ shromažďování a aktivity. Šíření „extremistických náboženských doktrín“ je postižitelné až dvouletým vězením, ovšem definice extremismu zůstává na libovůli policie. Ročním trestem a zabráním majetku může být potrestán organizátor náboženských studijních setkání, třebaže by místem jejich konání byly soukromé prostory vlastního obydlí.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ti přisuzují roli pachatele tomu druhému. Jako klasický pachatel, rozuměj obětní beránek, mohou být označeni také rodiče anebo dnes nějaký církevní představitel.

Tuto dynamiku snižování bolesti ze zranění při zarputilé obhajobě vlastní neomylnosti agresivním obviňováním druhých může moderní člověk vydržet jen vytrvale udržovaným sebeklamem. V psychologické terminologii to nazýváme „potlačování“. V dnešní době je potlačována především vina, protože pro tu nemá nemilosrdný duch času žádné konkrétní řešení. Proto je církev a také jiná náboženství pro mnohé strašákem, protože její poselství zní, že každý člověk je hříšný. Shrnutí: druhé narcisticky zranitelné je pro moderního člověka jeho přesvědčení o vlastní bezhříšnosti. Také vnitrocír-

kevní alergie na pevné normy má své psychologické kořeny. V této souvislosti vznikl v 80. letech slogan: Radostné poselství na místo poselství hrozby (Frohbotschaft statt Drohbotschaft). Co zde prožíváme jako „ohrožení“ a proč? Sebeobraz ubohého bezmocného, kterého ohrožují morální nároky, vychází z klasického neurotického obviňování druhého. Člověk rád vstupuje do neuvážené pasivní a agresivní role oběti: „Vinu mají ti druzí, kteří ode mne žádají příliš mnoho.“

Pro úplnost musíme dodat, že existuje také mezináboženská agresivita, která představuje zvláštní případ náboženského nepřátelství. K náboženské agresivní nesnášenlivosti mají sklon ty osoby, které používají náboženství ke svým vlastním, často politickým egoistickým cílům. Stojí v protikladu proti těm, kte-

ří své náboženství zvnitřnili. Psycholog W. Allport rozlišuje mezi těmi, kteří si náboženstvím poslušují, a těmi, kteří se náboženstvím řídí. Výrazně je to vidět na příkladu fundamentalistů, kteří se odvolávají na islám, aniž by ho vnitřně prožívali. Zneužívají Korán ke svým politickým cílům a k narcistickému sebevyvyšování. Zřejmě se projevuje tento fenomén i u katolíků, kteří kritizují islám, ale učitelský úřad církve dávají stranou. Zatímco poslední dva papežové demonstrují opravdové zvnitřnění náboženství a projevují působivou toleranci vůči jiným náboženstvím, moderní křižáci, kteří si náboženstvím poslušují, se odvolávají na křesťanský Západ, místo aby žili podle zásad křesťanství. Taková agresivita se řídí stejnými psychickými principy, je však často více pokrytecká a farizejská.

Třetí bolestivé místo moderního člověka: V dynamice rodiny můžeme často pozorovat agresivní děti v pubertě proti mladším sourozencům, kteří se zcela přirozeně spojují se svými mocnými rodiči. To má něco společného se žárlivostí, protože starší se cítí méně milován než mladší; a také se závistí v boji o přízeň dospělých.

Tento mechanismus se objevuje někdy v protináboženské agresivní ateista se cítí podvědomě zatlačen do kouta, zahrán do úzkých, zpochybněn. Obnovená pubertální nadřazenost není nic jiného než pracně racionalizovaná vlastní nouze. Cítí se zraněn tím, že je odstrčen, ačkoliv toto své postavení sám pubertálně vyprovokoval. Pociťuje žárlivost a závist, že druzí nacházejí u Boha lásku, jistotu a bezpečí, a on musí sám bojovat s tímto hrozným světem. Kain z toho důvodu zabil Ábela. A stále stojí za ním ta bolestná úzkost, zda správně smýšlí a zda nevsadil na špatnou kartu.

*Die Tagespost 7. června 2011
Překlad -Iš-*

Moje duše velebí Hospodinovu velikost

Teologie a „Jak Honza ke štěstí přišel“

Snad si vzpomínáte na pohádku Jak Honza ke štěstí přišel. Mladý tovaryš obdrží za sedm let věrné služby od svého mistra hroudu zlata velkou jako jeho hlava. Vymění ji postupně za koně, krávu, vepře a nakonec za brousek. Ten mu spadne do hluboké studny. Honza nyní nemá nic a osvobozen od všeho jde svou cestou.

Podvodná svoboda

Pohádka bratří Grimmů se často vykládá tak, že člověk, který se osvobodí od materiálních věcí, je skutečně šťastný, protože není závislý na pozemském mamonu – což je docela křesťanský výklad. Ale je možná také jiná interpretace, která nicméně může vést křesťana k zamyšlení: Honza získal jako zlato skutečný poklad. Svými výměnami se stal majitelem dokonale bezcenného kamene a zahodit jej nebylo pro něho vůbec škoda. Nyní se cítí zcela svobodný. Ale tu se můžeme ptát: Není to nakonec klamná svoboda?

Tuto interpretaci najdeme v úvodu knihy Josepha Ratzingera „Úvod do křesťanství“, kterou napsal nynější papež v roce 1967/68. Ratzinger používá pohádku jako podobenství o rozvoji tehdejší teologie a jeho výklad neztratil nic ze své přiléhavosti. Píše doslova: „Nevydala se snad naše teologie v posledních letech mnohdy podobnou cestou? Nezačala nárok víry, který jsme pociťovali jako přílišné břemeno, svou interpretací postupně snižovat, vždy jen o tak málo, aby to vypadalo, že nic důležitého neztrácíme, přesto však pokaždé o tolik, že záhy nato bylo možné odvážit se dalšího kroku? A chudák Honza – křesťan, který se dal tak důvěřivě vést od jedné výměny k druhé, od interpretace k interpretaci, nebude namísto zlata, s nímž za-

čal, skutečně v rukou držet víc než jen brousek, a my mu klidně budeme moci doporučit, ať jej zahodí?“

Děk za velké Boží činy

Joseph Ratzinger, jak bylo řečeno, napsal tuto zevrubnou a současně výstižnou analýzu koncem šedesátých let. Po koncilu a především v hnutí '68 prožívala teologie a hlásání zlom. Přirozeně, byli tehdy také teologové, kteří na pomalem, ale jistém mýcení víry nespolečně pracovali, jak píše Ratzinger ve své analýze, ne všichni teologové šli touto cestou. Ale tendence nebezpečně nivelizace smyslu pro víru zde byly a silily. Zrození z Panny, Ježíšovy zázraky, dokonce jeho zmrtnýchvstání – to všechno bylo shledáno jako neslučitelné se sekulárním světem a mnozí teologové tuto nauku s požadovanou jednoznačností nezastávali.

Ale vraťme se ještě ke geniální interpretaci pohádky o Honzovi Josepha Ratzingera. Vystává totiž otázka, proč měla být víra zbavena své velikosti a vznešenosti. V podstatě, jak zdůrazňuje Ratzinger, nebylo víře odňato nic sjednocujícího, nýbrž to, co dává naději a smysl životu. Neboť zmrtnýchvstání nepoukazuje na nic menšího než na to, že Bůh je vítězem nad vši hrůzou, utrpením i nad smrtí. A když může Ježíš působit zázraky, pak je zřejmé, že

v něm skutečně přišel na tento svět Bůh. To je opravdový důvod k radosti a především k díkům. A já jsem přesvědčen, že kdyby velikost křesťanského zjevení vstoupila více do lidského povědomí, svět by vypadal více osvobozený.

Ano k Boží vůli

Ale proč s tím mají těžkosti teologové a ti, kteří jsou hlasateli? Jeden příklad: V jednom biblickém kroužku nad textem o zvěstování Páně z Lukášova evangelia řekl vedoucí, že se na věc můžeme sice dívat historicky, ale existují důležité argumenty, že Lukáš při vypravování o panenském porodu použil určité staré mýty. Kritika na tuto výpověď se neozvala, místo toho zaznělo z pléna: „To je skutečně výstižné a osvobozující, jestliže panenství není historické. Pak můžeme konečně nahlížet na sexualitu pozitivně a nevidět v ní něco špatného.“

Zajímavé je toto spojení: panenský porod – Mariino panenství – zdrženlivost a sexualita. Přirozeně při panenském porodu nejde vůbec v první řadě o křesťanský postoj k sexualitě, nýbrž o všemohoucnost a Boží lásku. Bůh působí přímo ve světě tím, že skrze zázračné Mariino těhotenství přichází na svět Mariin Syn, Bůh a člověk, a tak je vykoupen svět.

Maria tomuto jednání velmi dobře rozuměla. Při návštěvě u Alžběty vyznává: Moje duše já-

sá v Bohu mém Spasiteli, v chvalozpěvu, který má dodnes místo v životě modlitby církve.

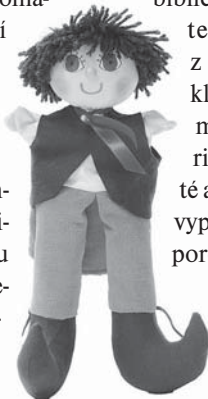
Že by toto Boží jednání mohlo Marii připravit třeba jen o sto-pu pravého a lidsky šťastného bytí, na to Maria vůbec nemyslela. Pro ni bylo zcela rozhodující, že vede život ve spojení s Bohem, který tak intenzivně zakoušela. Že pak i po dobu celého svého života zůstala pannou, žila tedy ve zdrženlivosti, je její vděčné a radostné ano k Boží vůli.

A zde je zřejmé: projev Boží moci – stejně tak při panenském porodu jako při zmrtnýchvstání nebo vůbec každém zázračném Božím působení – způsobí nejen silný zážitek života s Bohem, ale také silnou výzvu odevzdat se Bohu. Maria také na Boží mocné působení reagovala svým Fiat – staň se tvá vůle – a byla ochotná vzdát se kvůli Bohu své vlastní vůle.

Zde vyvstává otázka, zda snad právě tato orientace na Boží vůli spolu se zřeknutím se samostatnosti není důvodem, proč dnes lidé tíhnou k tomu, zmenšovat ve svých řečech Boží působení a přesouvat je do světa mýtů. Protože jestliže Bůh skutečně tak velkolepě jedná, pak moje vlastní já stojí mnohem, mnohem níže, než když tomu tak není. Když však jsou velké Boží skutky jen mýty, pak je i celé jeho poselství přijímáno s výhradami a já mohu svůj život vést dál tak, jak ho vedu. Blud však spočívá ve víře, že omezení samostatnosti a „ano“ k Boží vůli představuje něco, co odnímá člověku jeho štěstí, že bude naopak tím šťastnější, čím je samostatnější.

Skutečná velikost člověka

Ve skutečnosti však spojení s Bohem přivádí člověka k pravé velikosti. K tomu je nezbytné uznání autority Boha, který se zjevuje právě skrze své veliké skutky. Ale jak může člověk vnímat Boží velké skutky, když je sám prohlašuje za malé, jestliže

VYMÍRAJÍCÍ CÍRKEV

Anglikánská církev hodnotí sebe samu jako doslova vymírající církev. Průměrný věk členů je 61 let. V mnoha farnostech schází základní pastorační péče. Správci církevního majetku varovali na synodu anglikánské církve v Londýně před demografickou časovanou bombou.

-kna-

Boží velikost, kterou Maria tak chválí, je pouze výmysl z lidské hlavy?

Svou svobodu dělat to, co můžeme a co chceme, jsme si ce odmytologizováním zachovali, ale cena není o nic menší než víra v Boží zaslíbení skrze Ježíše Krista, že je zde pro nás. Neboť právě velké Boží skutky, od panenského porodu až po zmrtvýchvstání, jsou zde k tomu, aby dosvědčovaly Ježíšovo božství, a tím přípustnost jeho radostného poselství.

Když však Ježíš zůstane pouhým člověkem – jako všichni před ním a po něm –, který měl pěkné zážitky s Bohem, ale nakonec skončil v hrobě jako všichni lidé, pak se za ním nikdo plahočit nebude. Hlásání, které je založeno na něčem takovém, je zkažená sůl, po které se jen šlape (srov. Mt 5,13). Ovšem Krédo, které se modlíme každou neděli jako základ naší víry, hovoří o něčem zcela jiném. Zde se říká zcela jasně, že Bůh se stal člověkem, aby nás z lásky vykoupil. Ježíšovo poselství, že Bůh je láska a že můžeme žít v jeho lásce – to je to jediné vpřed vedoucí motto, pro které mohlo křesťanství nastoupit své dva tisíce let trvající vítězné tažení. A právě ony události panenského porodu a zmrtvýchvstání, které dosvědčují apoštolové, kteří žili ve společenství s Ježíšem, kterým věřili první křesťané a položili za ně život, o kterých rozjímali církevní Otcové, všechny tyto události zjevují Ježíšovo poselství jako pravdivé a fascinující.

Má duše velebí Pána a můj duch plesá v Bohu mém Spasiteli. Postoj Mariin je také postojem velkých teologů, kteří nikdy nepřestali žasnout nad Boží velikostí – od Augustina přes Tomáše Akvinského až po papeže Benedikta XVI. I když byli velmi vzdělání, osvojili si postoj víry prostě ženy, která však má moudrost srdce.

Der Fels 7/2011
Překlad -lš-

Je Bůh také všemohoucí?

Zemětřesení, tsunami, atomová katastrofa v Japonsku vyvolaly u mnoha lidí otázku: Jak to může Bůh dopustit, když je všemohoucí? Následující rozhovor hledá odpověď. S Paulem Clavierem rozmlouvá redaktor Luc Adrian z *Famille Chrétienne*.

Ve své knize „Záhady zla“ jste vystoupil na obranu Boha. Potřebuje Všemohoucí obhájce?

Vlastně potřebujeme dobrého obhájce my, potřebujeme obhájce, když půjde o to, prosit Ho za odpuštění všech hloupostí, které jsme vymysleli na jeho účet. Ale nyní vážně: Představa ujmout se obhajoby „Boží věci“ není nová. Vzhledem k množství přírodních i zločinných katastrof stává se Bůh pro mnohé ohrožené osoby pravidelně podezřelým z neschopnosti pomoci. Již ve čtvrtém století nacházíme takovou otázku u Lactantia, pak u Leibnitze (v jeho slavné Teodicii z roku 1710). Otázka se stala ještě aktuálnější po katastrofálním zemětřesení v Lisabonu v roce 1755.

Ve 20. století a cyklu jeho hororů, jejichž symbolem je holocaust, vystupuje tato otázka opět do popředí. Tsunami, genocidy, masakry, záplavy... který Bůh může takové věci dopouštět? Věřící i nevěřící spojuje jedna precizovaná odpověď: Buď to Bůh neexistuje, nebo – pokud by existoval – není všemohoucí. Bůh musí dopouštět zlo, proto-

Paul Clavier

že ničeho jiného není schopen. Hlásat Boží bezmocnost je docela módní: Bůh, který by stvořil svět bez záruky, že je silnější než zlo, které v něm existuje, musí být označen za nezodpovědného nebo za lehkomyšlného.

Jak potom řešíte rozpor mezi zdánlivě triumfujícím zlem a Bohem, kterému se připisuje všemohoucnost?

Já netvrdím, že jsem tento problém vyřešil. Můj návrh zní: Zabránit tomu, aby se říkalo, že Bůh dopouští, aby se dělo zlo, protože není schopen zasáhnout. Nezapomínejme však, že Bůh může mít jiné perspektivy

než naše přání, než aby uspokojoval třeba i spravedlivé (pokud jde o pozemský úspěch a bezpečnost). Od dob svatého Augustina hlásá katolická tradice, že pro všemohoucího Boha by bylo nemožné připustit něco zlého ve svém díle, kdyby nebyl natolik všemohoucí, že „může i zlé obrátit v dobré“.

To neznamena, že Bůh je k pronásledování, genocidě a tsunami lhostejný. Kniha Moudrosti říká: *Bůh stvořil člověka k neporušitelnosti a učinil ho obrazem své nepomíjejícího. Dáblou zavidí však vešla do světa smrt, a kdo patří k němu, zakusí ji.* (Mdr 2,23n) Také Ježíš mluví ve svém podobství o pleveli, který se snaží udusit pšenici. *Udělal to můj nepřítel.* (Mt 13,28) Bůh respektuje dílo svobodných a odpovědných tvorů. Ano, Bůh nechává růst pšenici i s plevellem.

Když pomyslíme, jak těžké a časté jsou zločiny, neměl Bůh zasáhnout i silou zázraků? Filosof Hans Jonas napsal: Ta prostá věc, že existuje lidská svoboda, znamená rezignaci na Boží všemohoucnost.

Že Bůh se svobodně zdržuje zasahovat, když člověk používá své svobody, je jisté. Ale znamená to současně, že bychom mohli prostě říct, že se Bohu vymkla z rukou jeho všemohoucnost? To by znamenalo, že svět je ponechán zcela sám sobě a funguje zcela nezávisle na Bohu. Zajímavé! V takovém případě by Bůh nebyl ničím vinen. Pak ovšem není ničím jiným než ideálním obrazem lásky a spravedlnosti, aniž by byl ve světě přítomen. A i když si to umíme představit, nebylo by to pro něho omluvou. Byl by něco jako čarodějův učeň neschopný ovládnout své dílo. ▶

Ničivá vlna tsunami v Japonsku za sebou zanechala zkázu

► Smýšlíme moudřeji a pokorněji, když máme za to, že používá svou všemohoucnost jinak, než jak bychom to dělali my. Myslím na jednoznačná Kristova slova při jeho zatýkání: *Schovej svůj meč do pochvy. Myslíš, že můj Otec by mi nemohl poslat dvanact pluků andělů?* (Mt 26,52n) Když Bůh hned nezasahuje, není to proto, že by nemohl, ale proto, že nechce...

Ale co pak říct o otci nebo matce, kteří by mohli jednat účinně, ale nechávají své dítě týrat, zneužívat, nebo dokonce zabít, a nezasáhnou?

Takoví rodiče by byli skutečně zločinci. Rodiče však nesou před Bohem a před společností odpovědnost za svěřené děti. Ale Bůh – komu je odpovědný? Co nám dluží? Zdraví? Absolutní bezpečnost? Ochranu před zlem a krutostí? Bůh není odpovědný stejným způsobem jako rodiče, aby zabránil zlu, kterému může zabránit. On je Bůh, náš Stvořitel. Rodiče jsou jen spolutvůrci. Kdyby nám Bůh dal svobodu, ale současně by naše jednání neutralizoval, byli bychom jen obyčejné loutky. Kdyby Bůh zde na zemi zabránil všemu zlému, neměli bychom žádnou mravní odpovědnost...

Není Boží všemohoucnost v rozporu s Boží láskou?

Ne, je to právě láska, která je všemohoucí, která všechno snáší. Pravá moc nespočívá v tom, že odstraní všechno, co hrozí.

Vyzýváte k originálnímu pojetí Boží všemohoucnosti. Můžete to shrnout?

Abychom pomyšlení na tyto bolestné otázky učinili trochu ve-selejší, zvu vás k tomuto myšlenkovému experimentu: Kdybychom měli absolutní moc, jak bychom ji využívali? Které nemoci bychom vymýtili? Jakým zločinům bychom zabránili? Pro kolik obětí bychom zasáhli? Kde by byl práh naší tolerance? Proč bychom nezasáhli dřív?

ve? Proč tuto nemoc a ne jinou? Proč tyto oběti války a ne ostatní? A především: mohli bychom udělat všechno, aniž bychom současně zrušili lidskou svobodu a odpovědnost? Zvu čtenáře, aby důsledně zaujali postoj k těmto otázkám. Odradil jste mě totiž od toho, abych poučoval Boha a učinil závěr: Protože nechce zasáhnout tak, jak bych to udělal já, je bezmocný. Spíše musíme uznat, že Bůh neuplatňuje svou všemohoucnost tak, jak bychom to udělali my, a my bychom – příznějme to upřímně – zničili své nepřátele.

Jaký je tedy závěr? Vyloučil jste záhadu zla?

Takový nárok si nečiním. Chci jen poukázat na chybné cesty. Není mi neznámo, že za touto hádankou se skrývá hluboké tajemství poslušnosti a prvotní revolty ve stvoření. Ale co nám pomůže, jestliže z Boha uděláme starce, který bezmocně přihlíží zničení svého díla? To nikoho nepotěší. A co horšího, zničí to veškerou naději. Nesmíme totiž zapomínat: ve hře je naděje na osvobození od smrti a od hříchu.

Uchvacuje mě, že izraelští mučedníci zakládali svou naději vždy na Boží velikosti. Ten, který nás stvořil z ničeho a který ve své všemohoucnosti všechno drží v rukou, může nás zachránit. Každé jiné zaslíbení spásy je fantazie.

Myslím na Tomáše Mora: „Nemůže se stát nic, co by Bůh nechtěl. A to, co On chce, ať se zdá být jakkoliv zlé, je ve skutečnosti to nejlepší.“ Jistě, je to těžko stravitelné – ale nejsou takové také právě naše zkoušky? Pak je podstoupíme raději s dobrými důvody právě naděje.

Paul Clavier je učitelem filosofie na vyšší škole v Paříži a je autorem knihy *Záhada zla nebo-li Třesení Jupitera*.

VISION 2000 - 3/2003
Překlad -lš-

Ježíšův posel P. Ottavio Micheli (2)

POHRDÁNÍ TÍM, CO JE NADPŘIROZENÉ

Kolik je to mší svatých, které jsou zbaveny své oživující duše, této intimní a plodné jednoty! Lásku k Bohu, lásku k bližnímu osvědčuje kněz v nejdůležitějších úkonech svého dne, když odpovědně a se Mnou zapře sám sebe a obětuje se účinně vůli Otce, přijímá, že se stává obětí za duše, za které se Já ustavičně obětuji.

Kněz se musí spolu se Mnou reálně darovat Otci, aby ho Otec daroval duším.

To musí předcházet každou aktivitu kněze, jinak jde o mrhání časem a nadpřirozenem, jinak je každá jeho aktivita v podstatě neplodná.

Synu, kdybys mohl vidět, jak jsou slouženy mnohé mše svaté, zděsil by ses a ihned bys zemřel.

Z toho důvodu ti opakuji: chci, aby moji kněží byli prosebníci a dělníci, jako jsem byl Já; jen tak učiní ze sebe nástroj pravé duchovní obnovy pro sebe a pro bratry.

Kolik je to neplodných aktivit, můj synu, protože jsou zbaveny své vlastní duše.

FAKT SÁM O SOBĚ

25. července 1975

Pane, jaká je účast Tvé Matky na eucharistickém tajemství?

Stejná jako v tajemství Vtělení.

Je to dokonalé spojení, protože Ona žije ze Mne a Já žiji z Ní: Ona z mé božské přirozenosti a Já z její lidské.

Řekl jsem, že žijeme v dokonalé jednotě: tam, kde jsem Já, je i Ona.

Synu, to by mělo postačit, aby učinilo duším více dostupnou velikost mé a vaší Matky.

Skrze mé naroubování v Ní, Mne, věčného Slova v její lid-

ské přirozenosti, skrze ně se stalo skutečností tajemství spásy. Je to tajemství v plném slova smyslu. Skrze Ní byl Satan poražen a člověk s dobrou vůlí, jestliže chce, se může spasit.

Spojení, které vzešlo z tajemství Vtělení, pokračuje v tajemství Eucharistie a bude pokračovat do věčnosti. Já budu vždy žít z její lidské přirozenosti a Ona bude vždy žít z mé božské.

Toto spojení je jedinečný, neopakovatelný fakt. Nemá obdobu v mém společenství s dušemi v milosti, i když toto společenství je věc, kterou nelze lidsky popsat pro její nadpřirozenou krásu.

Zahalení do tmy

Ze vztahu mezi trojjediným Bohem a mojí Matkou vyplývá její vznešené, jedinečné a neopakovatelné skutečnosti:

- její mateřství, neoddělitelné od jejího panenství,
- její neposkrvněné početí,
- její vynětí z tělesné porušenosti,
- její nanebevzetí a její králování nade všemi mocnostmi nebe i země,
- její moc nad samotnými silami pekla, které nakonec definitivně přemůže.

Lidé v její předpokládané jednoduše nevidí velikost a moc mé Matky, která je i jejich Matkou. Neuposlechli její mateřská napomenutí.

Kdyby se lidé na Ní kající obrátili, prosili Ji, mohli by se vyhnout záplavě, která jim hrozí a která je již v pohybu.

Opilí rozkošemi a pozemskými statky žijí naopak ve velké temnotě, jako by Bůh neexistoval a jako by neexistovala moje Matka.

Lidé, a také mnozí moji služebníci to nepochopili, protože neprohloubili bezmezně svou lásku ke své nebeské Matce.

Kdyby ji byli pochopili a kdyby na ni byli odpověděli, kolika zla by se vystříhali jednotlivci i celé národy; jak pokojné by bylo putování všech na této zemi!

SPOLU S BERÁNKEM OBĚTOVALA SAMU SEBE

28. července 1975

Jaká je účast Panny Marie na tajemství Kříže?

Účast mé Matky na tajemství Kříže je jedinečný fakt dějin lidského rodu a také dějin nebes.

Moje Matka, jediná mezi všemi ženami, vzdělaná v Písmu a svrchovaně osvícená Duchem Svatým, přijala božské mateřství s jasným vědomím, co to pro Ni znamená.

Ostatně staříček Simeon Ji řekl zcela jasně: Tvou vlastní duši pronikne meč...

Moje Matka uchovala v srdci toto děsivé proroctví, pro Ni zcela jasné a průzračné, takže samo proroctví bylo jako ostrá čepel, která pronikala po celý život jejím srdcem. Moje Matka byla pravým knězem.

Nikoliv ve všeobecném smyslu jako pokřtění a biřmování. Ani ve smyslu služebného kněžství, nýbrž zcela jinak, v ještě hlubším smyslu než ten, kdo přijal svátost kněžství.

Moje Matka na vrcholu Kalvárie obětovala Otci Oběť čistou a svatou, Božího Beránka, svého Syna, a s Ním obětovala sama sebe.

I Ona byla oběť za hříchy.

Přítomná, plně si vědomá, spoluúčastnice, nepodstoupila mučení, ale spolu se svým božským Synem byla skutečným protagonistou dramatu Vykoupení, ve kterém se soustřeďují dějiny lidského rodu.

V této dvojí oběti, která se obnovuje v každé mši svaté, je kněz knězem jen potud, pokud se Mnou obětuje Otci Mne i se sama.

Proto je moje Matka Spolu-vykupitelka.

Aby vykonala tuto oběť, musela vnitřně zničit sama sebe.

MODLITBA ZA KNĚZE PO SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ

Nebeský Otče, pro větší slávu Tvého jména
Ti obětujeme Vtělené Slovo,
které přijímáme ve svátosti lásky,
do které jsi vložil všechno své zalíbení.

Ve spojení s Ním a skrze Marii Neposkvrněnou
obětujeme se Ti za posvěcení a zvětšení počtu kněží.

Vylij na ně svého Ducha. Dej, aby milovali Kříž
a aby jejich apoštolát byl velmi plodný.

Amen.

Oběť se ničí, stravuje. Musela rozdrtit své Srdce čisté a svaté Matky, Srdce nejsvětější ze všech matek.

Musela posvětit a obětovat všechny své city, musela a chtěla opakovat své Fiat a jako Ježíš řekla: „Ne má, ale Tvá vůle se staň.“

Jen láska takto nepopsatelná, nepochopitelná, láska bez lidských hranic byla schopná tak velkého zázraku.

Moje Matka jako Kněz osvědčila Bohu a lidem největší zkoušku lásky, která spočívá v oběto-

vání nikoliv vlastního života, ale života toho, koho nejvíce miluje.

Strašlivé překvapení

Lidé málo vědí a ještě méně uvažují o tom málu, co vědí.

Lidé a mnozí moji služebníci a osoby Bohu zasvěcené neuvážují o tom, že tajemství Kříže se ustavičně obnovuje. Slabě věří ve vznešenou skutečnost tajemství Kříže, které přetrvává v oběti mše svaté.

Kněží nemyslí na to, že vedle Mne, který jsem posvěcená Hostie, stojí na Kalvárii moje Mat-

OBĚŤ MAFIE

U příležitosti 19. výročí atentátu na soudce Paola Borselina vyslovil biskup Vincenzo Manzella požadavek, aby byl zahájen proces jeho blahořečení. Borselino patřil k nejvýznamnějším bojovníkům proti mafii a byl zabit při bombovém atentátu spolu s pěti osobními ochránci v Palermu na Sicílii. Dva měsíce předtím byl zabit Giovanni Falcone, jeho společník. Jména těchto dvou mužů nese nyní letiště v Palermu.

VÍCE NEŽ 10 MILIONŮ HLADOVÍ

Již dva roky trvající sucho v Somálsku, Etiopii, Eritrei, Keni a Ugandě zmařilo možnost několika sklizní obilí. V některých oblastech zhoršily situaci náhlé záplavy. Mnoho lidí je na útěku, hledají potravu a pomoc. Nacházejí ji v křesťanských zařízeních. Hlad sužuje více než 10 milionů lidí. Papež požaduje poskytnutí rychlé pomoci.

SRDCE OTTY HABSURKA ULOŽENO

Po slavném rekviem v budapeštské katedrále svatého Štěpána byla urna se srdcem Otty Habsburka uložena v opatství Pannonhalma. Srdce bylo z těla vyňato po balzamování. Srdce jeho blahoslaveného otce a matky jsou uložena v rodinné hrobce v Muri ve Švýcarsku.

Kath-net

ka, která obětuje Otci spolu se Mnou i sama sebe.

Mysli, můj synu, na to, jaké strašné překvapení to bude jednou pro mnohé mé služebníky, až zjistí, že byli jen materiálně se Mnou a s mojí Matkou protagonisty těchto velkých tajemství.

Uvaž, kolik plodů přicházelo nazmar, kolik duší nebylo posvěceno pro zaviněnou slepotu mnohých mých služebníků!

Zamysli se nad ustavičnými svatokrádežemi.

Moje Matka je a zůstává se Mnou v dokonalém sjednocení. V Ni se naplňují veliké věci.

Jaký příklad je moje Matka pro všechny kněze!

Kdyby se moji služebníci inspirovali tímto dokonalým spojením, které panuje mezi Mnou a mou Matkou, bojovali by o to, aby každý den zcela zničili své vlastní já.

Tím, že by se spolu se Mnou obětovali Otci a následovali Mě na kříž, místo aby následovali svět, zakusili by, jak lehké a příjemné je moje jho. Spatřili by strom mé Církve přebohatý na plody.

Synu, svět jako ve strašné záplavě se vrhá do zkázy. Když záplava začíná svůj příval, zřidkakdy si toho všimají; její počáteční pohyb je nepatrný, ale stále roste a roste, až se stane zničujícím.

Tato záplava se vydala na pochod a lidé ve slepotě nevidí, čemu kráčejí vstříc.

Byl vyhlášen poplach, ale zcela marně. Jen málo je těch, kteří jej slyšeli. Mnozí jej ignorují.

Ale to, co nejvíce zarmocuje moje milosrdné Srdce a Neposkvrněné Srdce mé a vaší Matky, je skutečnost, že mnoho kněží ignorovalo četné výzvy, které přišly z nebe.

Strašná odpovědnost!

Modlete se, odčiňujte, obětujte!

Je to naléhavé k hlásání; je to naléhavé k vykonání.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Dopis Edith Steinové Piu XI.

O existenci krátkého dopisu Edith Steinové papeži Piu XI. z dubna 1933 se vědělo. Ale jeho obsah známe teprve od 15. února 2003, kdy byl otevřen vatikánský archiv dokumentů týkajících se vztahů Svatého stolce k Německu mezi dvěma válkami. Dopis má jedinečný význam nejen proto, že vrhá světlo na vývoj myšlení Edith Steinové, ale také představuje svědectví o dramatu, jaké prožívalo její katolické svědomí a srdce tváří v tvář tragédii židovského národa vystaveného zjevnému šílenství nacismu.

Svatý otc, jako dcera židovského národa, která Bohu díky je již 11 let dcerou katolické církve, dovoluji si sdělit Otcí křesťanství to, co zaměstnává miliony Němců. Již několik týdnů jsme v Německu diváky událostí, které představují totální pohrdání spravedlností a lidskostí, nemluvě o lásce k bližnímu. Celá léta předáci národního socialismu hlásali nenávist vůči Židům. Nyní, když získali moc a vyzbrojili své přívržence – mezi nimiž jsou známé kriminální živly – vchází semeno nenávisti.

Zrůdnosti u strany, která je u moci teprve krátkou dobu, jsou pochopitelné, ale pokud jde o veřejné mínění, je nemožné udělat si představu o počtu těch, kteří byli umlčeni. Podle toho, co mohou soudit na základě svých osobních styků, nejedná se o izolované případy. Pod tlakem hlasů, které přicházejí ze zahraničí, režim přešel k „mírnějším“ metodám a vydal příkaz, že „žádnému z Židů nesmí být zkriven vlas“.

Toto bojkotování – které zbraňuje osoby možnosti rozvíjet ekonomickou činnost a důstojnost občanů vlasti – dohnalo mnohé k sebevraždě: jen zcela soukromě jsem poznala pět případů. Jsem

přesvědčena, že se jedná o obecný fenomén, který si vyžádá mnoho dalších obětí. Je možné se domnívat, že ti nešťastníci neměli dosti mravních sil, aby vydrželi svůj osud. Ale jestliže odpovědnost z velké části padá na ty, kteří je dohnali k takovému gestu, spadá také na ty, kteří mlčí.

Všechno to, co se stalo a co se každodenně děje, vychází od vlády, která se definuje jako „křesťanská“. Nejen Židé, ale také tisíce katolických věřících v Německu, a domnívám se, na celém světě, již týdny čekají a doufají, že Kristova Církev pozvedne svůj hlas proti takovému zneužívání Kristova jména. Modloslužba rasy a státní moci, s jakou rádio ohlupuje masy, není to otevřená hereze? Tato vyhlašovací válka proti židovské krvi, není to urážka nejsvětějšího lidství našeho Spasitele, blahoslavené Panny a Apoštolů? Není to v absolutním rozporu s jednáním našeho Pána a Vykupitele, který

také na kříži prosil za své pronásledovatele? A není to skvrna na kronice tohoto Svatého roku, který se měl stát rokem pokoje a smíření?

My všichni, kteří se díváme na současnou německou situaci jako věrné děti Církve, obáváme se nejhoršího, i pokud jde o samotný obraz Církve, jestliže se mlčení bude ještě dále protahovat. Jsme také přesvědčeni, že toto mlčení nemůže na dlouho udržet mír se současnou německou vládou. Neuplyne mnoho času, a žádný katolík nebude mít na vybranou, než aby se podřídil podmínkám nového kurzu.

U nohou Vaší Svatosti žádám o apoštolské požehnání.

*Dr. Edith Steinová,
docent Německého institutu
vědecké pedagogiky
u Collegium Magnum v Münsteru*

* * *

Rozhodující starost, kterou autorka dopisu projevuje, se týká odpovědnosti církve za to, co se děje v Německu, které postupuje promyšleným a naprogramovaným způsobem proti židovskému národu. Tato „odpovědnost padá také na ty, kteří mlčí“. Toto tvrzení obsahuje vědomí, že každá osoba a každá instituce je povolána, aby na základě svého svědomí odhalovala činy, i když jsou legalizovány ideologicky politickou mocí, jestliže „představují totální pohrdání spravedlností a lidskostí, nemluvě o lásce k bližnímu“. Tím spíše je to úkol katolické církve. Její poslání a její identita jí ukládají, aby „dala slyšet svůj hlas“ tam, kde je pošlapávána pravda a lidská důstojnost, ať se jedná o kohokoliv. Edith Steinová tedy připisuje církvi závazný úkol hájit v celistvosti poslání člověka i proti státu.

Tvrzení, podle kterého „modloslužba rasy a státní moci je otevřená hereze“, která vyžaduje, aby ji církev odhalila, je velmi významné. Steinová rozšiřuje klasický pojem hereze také na blud, který neporušuje přímo pravdu týkající se Boha, ale týká se pravdy o pojetí a zkušenosti člověka. Hovořit o „modloslužbě rasy“ a o státní moci znamená obvinění z axiologické zvrácenosti nacistickou ideologií, která absolutizuje to, co má hodnotu jen relativní, a umožňuje tak interpretaci, která utlačuje určitou rasu. Takové obvinění z modloslužby z náboženského hlediska je to nejtěžší, jaké je možno vůbec vyslovit, protože modloslužba je klanění se něčemu nebo někomu, kdo stává sebe na místo Boha.

Upozornění na odpovědnost církve v případě degenerace totalitarismu znamená, že církev je nejen garantem důstojnosti člověka stvořeného k Božím obrazu a vykoupeného Kristem pro společenství s Nejsvětější Trojicí, ale je ve světě také významným živým a aktivním přítomností tohoto základu lidské existence v její individualitě a v jejích meziosobních vztazích. To není v rozporu s laickým charakterem státu, nýbrž naopak, je tak zaručena správná interpretace výkonu jeho funkcí. V tomto případě nacistické zvrácení se tedy jedná nejen o porušení lidských práv, ale o pokus likvidace historicky definovaných kořenů židovsko-křesťanského náboženství. V tom se projevuje prorocký zápal dopisu Edith Steinové, která burcuje odpovědnost církve nejen jako náboženskou a transcendentní, ale také jako historickou a světskou.

Podle La Lettera di Edith Stein a Pio XI. Nuova Umanità XXVIII (2006/2)

MIT BRENNENDER SORGE

Mit brennender Sorge (česky S palčivou starostí) je německy psaná encyklika, kterou papež Pius XI. vydal 14. března 1937 jakožto reakci na nacismus a jeho vládu v Německu. Jde o jednu z prvních encyklik, které dosáhly **světového věhlasu a překročily hranice katolického světa**, a jeden z mála oficiálních dokumentů Svatého stolce, který byl v originálu vyhotoven v němčině (namísto běžné latiny). Encyklika ostře odsuzovala filosofické základy nacismu spočívající v rasismu a vypjatém nacionalismu. Orgány nacistického Německa ji označily za útok proti nim a tvrdě zaútočily na církev.

Encyklika byla obecně vnímána jako jasné odsouzení nacismu a jako takové se jejímu textu dostalo masového rozšíření a určité podpory ve světě, která však byla v drtivé většině pouze slovní. Pius XI. i němečtí katolíci byli tímto výsledkem velice zklamáni, protože očekávali, že se věci církve dostane **ve světě mnohem větší a hmatatelnější podpory**. Fakticky tak byly potvrzeny názory těch, kteří nevěřili, že otevřená kritika nacismu ze strany papeže může něco změnit. Encyklika přesto zůstává jedním z největších a nejdůležitějších svědectví pranýřování nacistického barbarství v době, kdy většina politického evropského světa vzhlížela k Hitlerovi se smíšenými pocity obdivu, překvapení a strachu.

-red-

Modlitba šampióna

Všechny národní a olympijské volejbalové týmy, ve kterých hrál profesionál Kirk Kilgour (1947–2002) z Kalifornie, si mohly být jisté svým vítězstvím. Atlet vysoký více než 2 metry byl v USA a v Evropě nejoslavovanějším volejbalovým hráčem své doby. Kariéru „blond anděla“ ukončila náhle nehoda, ale jeho nezlomný bojový duch a jeho vztah k Bohu mu pomohly znovu povstat. Svědčí o tom jeho život a jeho duchovní závěť, pokorná modlitba, která se pro mnohé trpící stala poselstvím naděje. V 53 letech, dva roky před smrtí, zaznamenal své vzpomínky.

V únoru roku 2000 mi zavolal přítel z Itálie, kde jsem žil tři roky. Oznamil mi, že Vatikán mě zve na slavnost do Říma. Jako nekatolík jsem neměl potuchy, o co se jedná, ale ihned jsem se s Belindou, svou partnerkou, vypravil na cestu.

Tak se stalo, že v pátek 11. února 2000 jsem opouštěl na vozičku hotel a směřoval jsem na náměstí Svatého Petra, kde se měla slavit jubilejní mše pro nemocné. K překvapení měmu i Belindy nám vyhradili místo velmi blízko papežského oltáře. Ještě stále mi nebylo jasné, proč se vlastně nacházím v tomto obrovském davu 150 000 lidí z celého světa, mezi kterými bylo mnoho postižených. Vtom se otevřela brána chrámu Svatého Petra. Papež Jan Pavel II. následován kardinály a biskupy kráčel k oltáři. Začala mše svatá. Během slavnosti přivázeli dopředu vozičkáře, kteří jednotlivě přijímali požehnání Svatého otce. To, co jsme osobně prožívali, viděly miliony na televizních obrazovkách. Náhle se kamery obrátily na mne a na obrazovce promítli modlitbu, kterou jsem kdysi napsal. Byl to nádherný okamžik.

V myšlenkách jsem se bleskově vrátil na začátek šedesátých let. Tehdy jsem byl osm let členem amerického národního volejbalového týmu, byl jsem účastníkem olympiády a tři roky jsem působil v Římě jako profesionální volejbalový hráč. Náš tým vyhrál mistrovství v Itálii a v roce 1975 jsem byl vyhlášen za trené-

ra roku a nejlepšího hráče. V roce 1976 jsme opět skončili jako první a žil jsem si životem, o jakém se druhým může jen zdát.

Všechno se změnilo jediným úderem 8. ledna 1976. Stalo se to během tréninku italského olympijského týmu kolem čtyř hodin odpoledne. Při skoku přes kozu jsem přidal obrat, a věděl jsem: to se nepodaří. Při dopadu jsem skrčil ruce a hlavu, jak jsem to dělal tisíckrát předtím, ale tentokrát to nevyšlo. Při pádu na zíněnku bylo slyšet silné prasknutí jako při výstřelu a já jsem vykřikl bolestí. Od té chvíle jsem se nedokázal pohnout. Zlomily se dva krční obratle a jako

Kirk Kilgour na audienci u papeže Jana Pavla II.

Prosil jsem Boha, abych byl silný, abych mohl vykonat velkolepá díla. A on mě učinil slabým, abych zůstal pokorným.

Prosil jsem Pána, aby mi dal zdraví, abych dokázal plnit velkolepé úkoly. A on mi dal utrpení, abych dokázal utrpení lépe pochopit.

Žádal jsem ho o moc, aby mě lidé potřebovali, a on mě pokoril, abych byl ten, kdo potřebuje je.

Prosil jsem Boha o všechno, abych si mohl vychutnávat život. A on mi daroval život, abych byl se vším spokojený!

Pane, nedostal jsem nic z toho, oč jsem prosil, ale Tyš mi dal všechno, co jsem potřeboval, takřka proti mé vůli. A prosby, které jsem ani nevyslovil, byly vyslyšeny.

Bud' pochválen, můj Pane! Ze všech lidí nikdo nemá to, co mám já.

Kirk Kilgour

Kirk Kilgour

28letý jsem zůstal od krku až dolů navždy ochrnutý.

Po proplakané noci jsem si uvědomil, že mám jen dvě možnosti: litovat se, nebo to proměnit na pozitivní věc ve svém životě. Krátce po této nebezpečné nehodě jsem potlačil všechny pocity sebelítosti, abych mohl dále žít.

Co následovalo, byla kariéra volejbalového trenéra, reportéra v rozhlasu a v televizi, spisovatele, herce, a začal jsem se starat o těžce postižené. To všechno jsem dělal na vozičku, který jsem ovládal bradou. Všechno se vyplatilo a velmi mě to obohatilo! Kdyby mi někdo po letech nabídl možnost: Opět smíš chodit a být normální, ale musíš zapomenout na dobu na vozičku, nevím, zda bych to přijal. Bylo by to pro mne těžké rozhodování.

Později jsem se často vracel z USA do Itálie. Zde se mě můj přítel v roce 1985 zeptal,

jak je to možné, že jsem se vyrovnal se svým postižením, ale především odkud čerpám duchovní sílu. Proto jsem zachytil svoje myšlenky na papír. Vznikla z toho krátká báseň, vlastně modlitba, která se za tři roky rozšířila po školách a různých organizacích po celé Itálii. Dokonce ji vydali ve Vatikáně a stala se tak známou mezi katolíky na celém světě.

Když jsem se v myšlenkách opět vrátil na náměstí Svatého Petra, mše svatá právě skončila. Přicházely ke mně tucty lidí, aby mi řekli, jakou útěchu a posilu jim dala moje modlitba v jejich nemoci a postižení. Na něco takového jsem nebyl připravený. Cítil jsem se velmi malý, a současně poctěný; zmohlo mě to.

Ano, jako špičkový atlet bych

Kirk Kilgour na audienci na pouti v Římě

v Itálii dosáhl slávy, po jaké jsem toužil. Ironické je, že jsem se stal mnohem slavnějším kvůli zranění, které jsem si sám nevybral, a svým postojem k životu, který jsem získal proto, abych dokázal žít se svým těžkým postižením.

Mimočodem, tu modlitbu jsem nepsal s úmyslem, abych na někoho zapůsobil a abych poučoval. Napsal jsem ji pro přátele, abych se s nimi podělil o své osobní dojmy a pocity. Neměl jsem potuchy, že moje slova a moje tělesné postižení budou mít takový ohlas u zdravých lidí.

V aule Pavla VI. vystupovali večer postižení, ale i zdraví umělci z celého světa. Program vysílala i televize. Na konci první poloviny programu italský herec Terence Hill přednesl moji modlitbu. Co se dalo ještě po tom všem očekávat? Následující den mi zaměstnanec Vatikánu telefonicky oznámil, že Svatý

▶ otec chce se mnou hovořit. A tak jsem 13. února v soukromých papežských místnostech čekal s dalšími pozvanými hosty na příchod papeže.

Jan Pavel II. vstoupil oblečen v bílém, shrbený a opíral se o hůl. Volali nás k němu po jednom. Já jsem přišel na řadu jako třetí. Papež mi požehnal a třesoucí rukou podal průvodci malou škatulku s nádherným růžencem.

Když nám papež všem žehnal, zvedl se z křesla – byl těžce nemocný. On, který přibližně před dvaceti roky začal svůj pontifikát tak dynamicky, v nejlepších letech, nyní se musel opírat o hůlku a o ruku kardinála. Všichni jsme čekali, že se obrátí a odejde. Místo toho na mě kývl rukou podruhé. Střetl jsem se s hlubokým pohledem Jana Pavla II. a cítil jsem sílu, čistotu a pokoj, jaké vyzařoval tento neuvěřitelný muž. Papež mi udělil zvláštní požehnání a anglicky mi řekl několik laskavých slov. Poděkoval jsem mu a vrátil jsem se na své místo s vnitřním pocitem, na který nikdy nezapomenu.

A papež se pomalu otočil a odešel. Všichni návštěvníci mlčky opouštěli místnost audience. Přistoupil ke mně zaměstnanec papežského úřadu s kopií mé modlitby a řekl mi: *Svatý otec Vás prosí o podpis.* Plnicím perem v ústech jsem papír podepsal. Co jsem tehdy cítil, nedá se slovy popsat.

Během dlouhého letu zpět do Los Angeles jsem stále ještě nemohl uvěřit, co se to stalo. Jak je to možné, že jeden nekatolík vchovaný plážemi jižní Kalifornie se mohl setkat s papežem? Kdyby neexistovaly fotografie jako důkaz, byl bych odpřisáhl, že to byl jen vymyšlený sen.

* * *

Kirk Kilgour, bývalý volejbalový šampión, zemřel po roce velkých bolestí jako 55 letý 10. července 2002 v Denveru v USA.

Vítazstvo srdca 79/2011

Překlad -lš-

ODPOVĚDNÁ PŘÍTOMNOST V DIGITÁLNÍ KOMUNIKACI - dokončení ze str. 2

také větší pozornost a vědomí možných rizik. Kdo je mým „blízním“ v tomto novém světě? Neexistuje nebezpečí, že budeme méně přítomni vůči těm, které potkáváme běžně v každodenním životě? Neexistuje nebezpečí, že budeme stále více roztržiti, protože naše pozornost je roztržena a zatažena do světa „odlišného“ od toho, ve kterém žijeme? Máme dosti času, abychom kriticky zvažovali svá rozhodnutí a živili přítom lidské vztahy tak, aby byly opravdu hluboké a trvalé? Je důležité pamatovat vždy, že virtuální kontakt nemůže a nesmí nahradit přímý styk s osobami na všech úrovních našeho života.

Také v digitální éře je každý konfrontován s nutností být autentickou a rozváznou osobou. Ostatně vlastní dynamika sociální sítě ukazuje, že osoba je vždy vtažena do toho, co komunikuje. Když si osoby vyměňují informace, sdílejí již jedna s druhou své vidění světa, své naděje, své ideály. Z toho vyplývá, že existuje křesťanský styl přítomnosti také v digitálním světě. Konkretizuje se ve formě čestné a otevřené komunikace s vědomím odpovědnosti za druhého. Sdělovat evangelium novými médii znamená nejen předkládat obsahy vysloveně náboženské na platformě různých prostředků, ale také svědčit jasně vlastním digitálním profilem, způsobem komunikace, výběrem, preferencemi a soudy, které jsou hluboce ve shodě s evangeliem, i když se o něm vysloveně nemluví. Konečně ani v digitálním světě nemůže být hlášáno poselství bez příslušného svědectví ze strany toho, kdo je hlásá. V nových kontextech a nových formách vyjadřování je křesťan znovu povolán, aby nabídl odpověď tomu, kdo se táže na důvod jeho naděje, která je v něm (srov. 1 Petr 3,15).

Úkol hlásat evangelium v digitální éře vyžaduje ode všech, aby byli obzvláště pozorní k aspektům tohoto poselství, které musí počítat s typickou logikou internetové sítě. Především si musíme být vědomi, že pravda, kterou se snažíme sdělit, nečerpá svou přitažlivost ze své „popularity“ nebo z míry pozornosti příjemce. Musíme ji předkládat spíše v její celistvosti, než se snažit učinit ji přijatelnou dokonce za cenu jejího „zředení“. Musí se stát každodenní stravou a nikoliv momentální atrakcí. Pravda evangelia není něco, co by se mohlo stát předmětem konzumu nebo povrchního potěšení, nýbrž je to dar, který vyžaduje dobrovolnou odpověď. I když je hlášána ve virtuálním prostoru komunikační sítě, vyžaduje vždy, aby vstoupila do reálného prostoru a do vztahu s konkrétními tvářemi bratří a sester, s nimiž sdílíme každodenní život. Proto v předávání víry zůstávají vždy základem přímé lidské vztahy.

Chtěl bych pozvat všechny křesťany, aby se v důvěře spojili s uvědomělou odpovědností v síti vztahů, které digitální éra umožnila. Nikoliv prostě k uspokojení touhy být přítomný, ale proto, že tato síť je nedílnou součástí lidského života. Webové stránky přispívají k rozvoji nových a komplexnějších forem intelektuálního a duchovního vědomí, sdíleného povědomí. Jsme povoláni, abychom i na tomto poli hlásali naši víru, že Kristus je Bůh, Spasitel lidstva a dějin, Ten, v němž všechny věci dosahují svého naplnění (srov. Ef 1,10). Hlásání

evangelia vyžaduje ohleduplnou a diskrétní formu komunikace, která podněcuje srdce a hýbá vědomím; formu, která připomíná styl zmrtvýchvstalého Ježíše, který se přidal k učedníkům na cestě do Emauz (srov. Lk 24,13–35) a přivedl je postupně k pochopení tajemství tím, že se s nimi sblížil, rozmlouval s nimi a způsobil s jemností, aby se z jejich srdce vynořilo to, co v něm již bylo.

V konečném rozboru pravda, že je to Kristus, který je plnou a autentickou odpovědí na lidskou touhu po vztazích, po společenství a smyslu, se vynořuje také v obrovské popularitě na různých sociálních sítích. Tím, že věřící podávají svědectví o svém hlubokém přesvědčení, nabízejí cenný příspěvek, aby se web nestal nástrojem, který redukuje osobnosti a kategorie, který se snaží s nimi citově manipulovat nebo dovoluje monopolizovat názory druhých. Naopak, věřící všechny povzbuzují, aby zachovali jako živé věčné lidské otázky, které svědčí o naší touze po transcendentnu a po autentických životních formách, které stojí za to, abychom je prožívali. Právě tato duchovní a skutečně lidská tendence stojí za naší žízni po pravdě a po společenství a podněcuje komunikaci v plnosti a důstojnosti.

Zvu především mládež, aby dobře využívala své přítomnosti v digitální areně. Obnovují své pozvání na blížící se Světový den mládeže v Madridu, jehož příprava vděčí za mnohé pokrokům nových technologií. Vyprošuji u Boha na přímělu patrona svatého Františka Saleského pro pracovníky v oblasti komunikací schopnost rozvíjet vlastní práci s velkou svědomitostí a přísnou profesionalitou a posílám všem své apoštolské požehnání.

Benedikt XVI.

Vatikán 24. ledna 2011

Překlad -lš-

Kdyby člověk respektoval Boha Stvořitele, tak jak musí respektovat nikoliv svoje, ale jeho přírodní zákony, dokázal by ocenit i jeho mravní zákony, které jsou neméně důmyslné a neměnitelné. A začal by je respektovat tím spíše, že moudrost, důmysl a požehnání těchto Božích principů z duchovní oblasti začal člověk ve světlých dobách svých dějin využívat ve prospěch společnosti a lidstva dokonce mnohem dříve, než nastoupil bouřlivý rozvoj v oblasti technického pokroku. Plodem této lidské „vynalézavosti“ jsou nesmírné poklady duchovního a kulturního dědictví. Současná společnost je nepředstavitelná bez vzdělávacího, právního a sociálního systému, které pokládá za tak samozřejmou součást svého života, ale zcela zapomíná, na jakých základech tyto systémy vznikly, kdo se přičinil o jejich vytvoření a jak moudré a trvalé jsou tyto Bohem stanovené základy.

V době, kdy má člověk k dispozici tolik velmi užitečných technologií, tolik prostředků a možností, tak velké produkční kapacity, byl by schopen jako nikdy zajistit všem lidem dobré podmínky k důstojnému a spokojenému životu. Protože však ve svém narcistickém opojení chce své společenské a duchovní projekty a zákonodárství opírat jen sám o sebe, o své krátkodobé sobecké zájmy, výsledek je ten, že se nakonec projevují v praxi jako zcela nefunkční, plné rozporů a konfliktů a stávají se dokonce příčinou katastrof, ať už se týkají jednotlivců, nebo společnosti a nakonec lidstva jako celku. Byl tak nastolen způsob života, který mravními zákony dokonce otevřeně pohrdá, takže se dnes lidé už neštítí ani největších hanebností a zločinů. Sobecká bezohlednost vrhá do bídy, hladu a neštěstí miliony lidí a staví celé lidstvo na pokraj vlastního sebezničení. Šílený narcismus dosáhl takového rozsahu, že se zcela vymyká lidským představám, co dále. Museli bychom si zoufat, kdyby nás náš dobrý Otec neujistil: „Kde se rozmohl hřích, tam se ještě ve větší míře rozmnožila milost.“ Modleme se vytrvale, aby množící se a hrozící katastrofy konečně alespoň otřásl tímto bláznivým sebevědomím. -/š-

Na slovíčko

„Čím více se snažíme, aby bohoslužby byly přizpůsobeny duchu času a vycházely tak vstříc současnému očekávání moderního člověka, abychom ho tak přilákali do kostela, tím více míst zůstává prázdných... I nevěřící má být chováním věřících tak uchvácen, že padne na kolena, bude se klanět a prohlásí: »Skutečně, s vámi je Bůh!«“ Tak charakterizuje biskup Algermissen z Fuldy stav současné liturgie, která měla být velkou revolucí a naplnit chrámy věřícími plnými aktivní účasti a horlivosti. To je také důvod, proč Svätý otec požaduje reformu reformované liturgie a chce k tomu cíli vyvolat v církvi nové liturgické hnutí.

Ještě dříve, než vyslovil tento požadavek, publikovali jsme v loňském roce touto dobou na stránkách Světla obsírné úseky z knihy *Sacerdoti di Cristo*, souboru poselství, která Pán Ježíš sdělil mexické mystičce Conchitě Cabrera de Armida, protože si ji vyvolil jako matku kněží a obět za jejich obnovu. Tato poselství pocházejí z 20. let minulého století. Kniha vyšla pak v českém překladu pod titulem *Pán Ježíš o svých kněžích*. Je to strhující výzva, kterou Ježíš adresuje svým kněžím. Nyní jsme začali zveřejňovat jiná poselství na stejné téma. Tato poselství sdělil Pán Ježíš Mons. Ottaviu Michelinimu. Pocházejí z let 1975–79. Tomuto textu bychom měli věnovat velkou pozornost. Můžeme totiž říct, že tímto způsobem sám Pán reaguje na pokoncilní situaci a naznačuje nám východisko. Připomíná nám jako svým učedníkům zcela jasně: „Beze mne nemůžete činit nic.“ To nás vede k závažnému zamyšlení, zda jsme při všech změnách mysleli především na Pána, anebo spolehali spíše na sebe a na své dovednosti a nápady.

Oběma výše uvedenými texty se jako zlatá nit vine základní,

a mohli bychom říct, přímo kategorický požadavek adresovaný kněžím: „Přetvořit se v Krista: Otcí se od věčnosti zalíbilo, aby v každém knězi viděl svého milovaného Syna.“ V čem se má kněz shodovat se Synem? V tom, že se stal dokonalou obětí. A v čem spočívá jeho obět? V tom, jak byl **poslušný až k smrti**. Nikdy nejsme schopni dostatečně domyslet, co to znamená pro samotného Boha být poslušný, vzdát se zcela své vůle. Jen vnější podobu této poslušnosti vidíme v tom, jak se dal Ježíš spoutat, smýkat, kopat, poplivat, zbičovat, zhanobit a pozvednout na dřevo bezmocně přibíty za ruce i nohy. To všechno však je jen slabý obraz oné vnitřní poslušnosti, na jejíž pochopení nám nebude stačit celá věčnost.

To vše se trvale zpřítomňuje v Nejsvětější oběti. Pán ji ustanovil velice prostými slovy: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává, má krev, která se za vás vylévá: To číňte na mou památku.“ Jak máme chápat jeho slova: „To číňte,“ která přikázal svým kněžím? Týkají se jen tohoto vnějšího úkonu při Poslední večeři, nebo má Pán na mysli také to, co tento jeho úkon obsahuje? Jelikož to nebyl pouze návod nebo demonstrace, ale byla to živá a reálná konkretizace a anticipace jeho svrchované poslušnosti, jeho zítřejší bezvýhradné krvavé oběti na Kalvárii, pak ta slova znamenají: „I vy se vydejte se mnou, obětujte se spolu se mnou v naprosté poslušnosti.“

Tak to skutečně potvrzují Ježíšova slova v jeho poselství: „Kdyby se spolu se Mnou obětovali Otcí a následovali mě na kříž, místo aby následovali svět, zakusili by, jak lehké a příjemné je moje jho. Spatřili by strom mé Církve přebohatý na plody. Ale mnoho kněží ignorovalo četné výzvy, které přišly z nebe. Strašná odpovědnost!

Modlete se, odčiňujte, obětujte!“ Tento vzkaz nám Pán tlumočí v době, kdy v církvi zdomácněl zcela jiný duch: jen žádná omezení, žádná podřízenost! Svoboda, pluralita, jednota v mnohosti! I v nové liturgii zavládl zcela tento „nový“ duch. Už samotné zavedení pojmu „předseda“ mluví o něčem zcela jiném. Nastupuje nikoliv sebeobětování v poddanosti a poslušnosti, ale sebeuplatnění, vynalézavost, tvořivost, svévole. Pozornost se soustřeďuje na to, jak se zalíbit a zavděčit přítomným. Odkud pramení odpor k latině? To je jen výmluva, že je nesrozumitelná. Dva tisíce let se křesťané vždy dověděli to, co potřebovali, a rozuměli tomu. Odpor k latině pramení z toho, že se v ní nejde předvádět, že se s ní nedá manipulovat, že je to jazyk poslušnosti. Obdobně to platí o odmítaném požadavku celebrot směřem k východu.

O tradiční liturgii se mluví s despektem jako o „liturgii rubrik“. Jenže tyto rubriky znamenaly, že je to liturgie skutečné oběti a **poslušnosti**. Ani papež „nepředsedal“, ale byl pokorně poslušný rubrik a ceremoniáře. V tom spočívá v liturgii ona nezbytná podobnost s Pánem, který byl poslušný až k smrti. Kdo si usmyslí, že udělá něco, co tu ještě nebylo, zapomněl na slova: „Beze mne nemůžete činit nic.“

Skutečná liturgická reforma začíná reformou srdce, návratem k hluboké úctě, pokoře a poslušnosti, a to všechno z jediného důvodu: z opravdové lásky k Spasiteli, který nás miloval a za nás se obětoval, když se v každé mši svaté poníží poslušně ještě mnohem více, než když se Slovo stalo tělem. Na oltáři se nestává jen tělem, ale pouhou věcí, ještě ubožejší a bezbrannější než malé dítě.

„Proto praví Pán: Jestliže se obrátíš, vrátím se k tobě a budeš stát přede mnou. Budeš-li pronášet vzácná slova, budeš mými ústy.“ Obrátíme se, nebo musíme čekat až na výměnu generací?

-/š-

Pondělí 8. 8. 2011: 6:05 HLASOPLET 6:30 Naděje na vzdělání 6:50 Okolo houslí 7:10 Hornolidecko-Leskovec 7:20 Přejeme si... 7:40 P.S.: P. Aleš Opatrný 8:05 V posteli (5. díl) 8:55 Zapomenutá generace 9:15 Město Bohumín 9:30 Bohom zapomenuté kúty 10:00 Nedělní čtení: 19. neděle v mezidobí 10:30 BET LECHEM - vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora 10:45 Noekreace aneb Vandrování (99. díl) 10:55 Řezbáři bez hranic 11:40 Sedmihlásky: Mikulecké pole 11:45 Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Planetshakers (2/2) [P] 13:30 Zkouška víry 13:45 Anděl, který padá 14:35 Jak potkávat svět (3. díl) [P] 15:40 Rhodos 16:10 Trnavská brána: Folklorový sůbor Hornád 16:20 GOODWILLBOY IV. (8. díl) 17:00 NOEparáda (124. díl) 17:50 JuniorTV Kopřivnice (10. díl) 18:15 450. výročí jezuitů v Trnavě 18:25 Sedmihlásky: Mikulecké pole 18:30 Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. [P] 18:40 Sekty v Bolívii [P] 19:10 Dokonalé rozpúšťadlo 19:20 Cypriánův kraj 19:35 Přejeme si... 19:55 Z pokladů duše: Prof. PhDr. Petr Piňha, CSc. - Bud'te svobodnými diváky 20:00 Klapka s... (1. díl): Alenu Krejčovou [P] 21:00 Bubnování s Čtyřlístkem [P] 21:15 Na koberečku (38. díl) 21:35 Gavran 21:50 Stesk 22:00 P. Aleš Opatrný - „Jdi a jedné také tak...“ - ale jak? 22:40 Život zvířecí 23:20 Noekreace aneb Vandrování (99. díl) 23:30 HLASOPLET 0:05 Kulatý stůl: Cesta ke šťastnému mateřství 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 9. 8. 2011: 6:15 Zpíváme pro radost 2009: Folklorní galakonzert na Žofíně 7:20 Cesta k andělům (42. díl): Mons. Martin Holík 8:10 Školský spoj 382 8:25 Pocahontas - indiánská princezna 10:00 HLASOPLET 10:25 P. Aleš Opatrný - „Jdi a jedné také tak...“ - ale jak? 11:05 Barma - bezmezná naděje 11:25 Atlas Charity: Vranov nad Toplou (Charitní dom pre mládež vo Vranove nad Toplou) 11:30 Hornolidecko - Leskovec 11:40 Sedmihlásky: Mikulecké pole 11:45 Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (17. díl): Dechovka 12:35 Stesk 12:40 Dokonalé rozpúšťadlo 12:55 Zkouška víry 13:10 Křížovatký Rut Kolínské (5. díl) 13:40 Okolo houslí 14:00 Barma - bezmezná naděje 14:25 Kulatý stůl: Univerzita třetího věku 16:00 Přejeme si... 16:20 Strážci beskydských šelem 16:50 Dům holubí 17:10 BET LECHEM - vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora 17:25 Příběh medvídky pandy (1) 18:00 Noeland (19. díl) 18:25 Sedmihlásky: Mikulecké pole 18:30 Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe [P] 18:40 Zvířecí instinkty (9. díl) 19:10 Noekreace aneb Vandrování (99. díl) 19:20 O slovanství: kardinál Tomáš Špidlík SJ 19:40 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 [P] 20:00 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) [P] 20:30 Rodina je... 21:00 GOODWILLBOY IV. (8. díl) 21:40 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 22:00 Hlubinami vesmíru: s Mgr. Antonínem Vítkem, výzkum sluneční soustavy, 1. díl 22:50 Modra 23:10 P.S.: P. Aleš Opatrný 23:35 Přejeme si... 23:55 Stesk 0:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (8. díl): MFF Strážnice - Strážnická svajba 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 10. 8. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 6:20 Jak potkávat svět (3. díl) 7:30 Noekreace aneb Vandrování (99. díl) 7:40 Gavran 7:55 O Radosti 8:20 Noeland (19. díl) 8:45 Sedmihlásky: Mikulecké pole 8:50 Dokonalé rozpúšťadlo 9:00 Pro vita mundi (47. díl): Jan Rychlý SDB 9:30 Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta 10:00 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Klapka s... (15. díl) 13:05 Sekty v Bolívii 13:35 Stesk 13:45 P.S.: P. Aleš Opatrný 14:10 Na koberečku (38. díl) 14:25 Síla evangelia 15:00 Trnavská brána: Folklorový sůbor Skorušina 15:10 450. výročí jezuitů v Trnavě 15:20 Naděje

na vzdělání 15:40 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 16:00 NOEparáda (124. díl) 16:45 Cypriánův kraj 17:00 V posteli (6. díl) 17:50 Rhodos 18:15 Felicjanek 10 18:25 Sedmihlásky: Mikulecké pole 18:30 Maminčiny pohádky (5. díl): O Hejtmanovi a jedovatém býlí I. 18:40 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (8. díl): MFF Strážnice - Strážnická svajba 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 BET LECHEM - vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus SJ 20:15 Kateřina Lachmanová - Milosrdenství je akční [P] 21:10 Putování modrou planetou: Guatemala 21:45 Hornolidecko - Leskovec 22:00 Hitlerova kariéra (4. díl) [P] 22:40 Trnavská brána: Folklorový sůbor Hornád 22:50 Noekreace aneb Vandrování (99. díl) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 23:30 HLASOPLET 0:05 Zpíváme pro radost 2009: Folklorní galakonzert na Žofíně 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 11. 8. 2011: 6:05 Trnavská brána: Folklorový sůbor Hornád 6:15 Sekty v Bolívii 6:45 Stesk 6:50 BET LECHEM - vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus, SJ 7:05 Ekoauto (20. díl) 7:20 Platinové písničky (17. díl): Dechovka 7:50 Zkouška víry 8:05 Jaroslav Sucháček 8:15 O slovanství: kardinál Tomáš Špidlík SJ 8:30 Řezbáři bez hranic 9:15 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) 9:50 Kulatý stůl: Univerzita třetího věku 11:20 Přejeme si... 11:40 Sedmihlásky: Mikulecké pole 11:45 Maminčiny pohádky (5. díl): O Hejtmanovi a jedovatém býlí I. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Zpíváme pro radost 2009: Folklorní galakonzert na Žofíně 13:05 Bohom zapomenuté kúty 13:40 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:10 Bubnování s Čtyřlístkem 14:25 Pro vita mundi (47. díl): Jan Rychlý SDB 14:55 Noeland (19. díl) 15:20 Zapomenutá generace 15:40 Modra 16:05 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 16:20 Křížovatký Miloše Boka (6. díl) [P] 16:45 Okolo houslí 17:05 O Radosti 17:30 Posledný enter [P] 17:40 Noekreace aneb Vandrování (99. díl) 17:55 Zvířecí instinkty (9. díl) 18:25 Sedmihlásky: Mikulecké pole 18:30 Maminčiny pohádky (6. díl): O Hejtmanovi a jedovatém býlí II. [P] 18:40 Cesta k andělům (42. díl): Mons. Martin Holík 19:35 Atlas Charity: Frýdek - Místek (Klub Nezbeda) 19:40 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (9. díl): Bohuslav Martinů a lidová píseň 21:00 Přejeme si... 21:20 P.S.: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký - diecézní setkání ve Zlíně 21:45 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 22:05 Město Bohumín 22:20 HLASOPLET 22:45 V posteli (6. díl) 23:40 Barma - bezmezná naděje 0:05 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 0:20 NOEparáda (124. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 12. 8. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 6:20 Noekreace aneb Vandrování (99. díl) 6:30 NOEparáda (124. díl) 7:20 Hlubinami vesmíru: s Mgr. Antonínem Vítkem, výzkum sluneční soustavy, 1. díl 8:00 Rhodos 8:25 450. výročí jezuitů v Trnavě 8:35 Kateřina Lachmanová - Milosrdenství je akční 9:35 Jaroslav Sucháček 9:45 Na koberečku (38. díl) 10:05 Klapka s... (15. díl) 11:05 Příběh medvídky pandy (1) 11:40 Sedmihlásky: Mikulecké pole 11:45 Maminčiny pohádky (6. díl): O Hejtmanovi a jedovatém býlí II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:25 Mikroregion Hornolidecko 12:50 Posledný enter 13:00 BET LECHEM - vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus SJ 13:15 Dům holubí 13:40 Planetshakers (2/2) 15:00 Svätý Páter Pio z Pietrelciny - dobré dielo dobrého človeka 15:10 Cypriánův kraj 15:25 Sekty v Bolívii 16:00 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 16:15 Přejeme si... 16:35 O slovanství: kardinál Tomáš Špidlík SJ 16:50 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) 17:20 Křížovatký Miloše Boka (6. díl) 17:45 Okolo houslí 18:10 Noeland (19. díl) 18:35 Maminčiny pohádky (7. díl): O ošklivé Pepině I. 18:45 Sedmihlásky: Mikulecké pole

18:50 V posteli (6. díl) 19:40 Gavran 20:00 Noemova pošta 2011: srpen [L] 21:30 450. výročí jezuitů v Trnavě 21:40 Na koberečku (38. díl) 22:00 Nedělní čtení: Slavnost Nanebevzetí Panny Marie [P] 22:30 Modlitba růžence z Fatimy [L] 23:20 Cesta k andělům (42. díl): Mons. Martin Holík 0:15 Hitlerova kariéra (4. díl) 0:50 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 13. 8. 2011: 6:05 Svätý Páter Pio z Pietrelciny - dobré dielo dobrého človeka 6:15 P.S.: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký - diecézní setkání ve Zlíně 6:40 Křížovatký Miloše Boka (6. díl) 7:05 Modra 7:25 BET LECHEM - vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus SJ 7:40 Hornolidecko - Leskovec 7:55 Příběh medvídky pandy (2) [P] 8:30 Noeland (19. díl) 8:55 Sedmihlásky: Mikulecké pole 9:00 Felicjanek 10 9:10 Zvířecí instinkty (9. díl) 9:45 NOEparáda (124. díl) 10:30 JuniorTV Kopřivnice (13. díl) 10:50 V posteli (6. díl) 11:40 Gavran 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 12:25 Nedělní čtení: Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 12:50 Přejeme si... 13:10 Barma - Bezmezná naděje 13:35 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (8. díl): MFF Strážnice - Strážnická svajba 14:35 Noekreace aneb Vandrování (99. díl) 14:45 Hlubinami vesmíru: s Mgr. Antonínem Vítkem, výzkum sluneční soustavy, 1. díl 15:25 Platinové písničky (17. díl): Dechovka 16:00 Školský spoj 382 16:10 Naše peníze, jejich osud 17:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 17:35 Naděje na vzdělání 18:00 Rhodos 18:25 Sedmihlásky: Mikulecké pole 18:30 Maminčiny pohádky (7. díl): O ošklivé Pepině I. 18:40 Salesko 19:00 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) 19:30 Nedělní čtení: Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 20:00 Jan Pavel II., život Karola Wojtyly 20:35 Okolo houslí 20:55 Pro vita mundi (126. díl): Pavel Tunák I. 21:35 Zapomenutá generace 22:00 Jak potkávat svět (3. díl) 23:10 Bohom zapomenuté kúty 23:40 Zkouška víry 23:55 Atlas Charity: Frýdek - Místek (Klub Nezbeda) 0:05 Planetshakers (2/2) 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 14. 8. 2011: 6:15 Nedělní čtení: Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 6:40 Posledný enter 6:50 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (9. díl): Bohuslav Martinů a lidová píseň 7:50 Naděje na vzdělání 8:10 Dům holubí 8:30 O slovanství: kardinál Tomáš Špidlík SJ 8:45 Na koberečku (38. díl) 9:00 Sekty v Bolívii 9:30 Strážci beskydských šelem 10:05 Gavran 10:30 Primiční mše svatá P. Michala Františka Jadavana [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 12:35 Atlas Charity: Frýdek - Místek (Klub Nezbeda) 12:40 Svätý Páter Pio z Pietrelciny - dobré dielo dobrého človeka 12:50 Ekoauto (20. díl) 13:05 Platinové písničky (18. díl): Dechovka [P] 13:40 Pro vita mundi (126. díl): Pavel Tunák I. 14:20 Jan Pavel II., život Karola Wojtyly 14:50 Trnavská brána: Folklorový sůbor Skorušina 15:00 Kateřina Lachmanová - Milosrdenství je akční 16:00 JuniorTV Kopřivnice (10. díl) 16:20 Zikův svět zvířat (10. díl): Srstnatí přátelé 16:45 Noekreace aneb Vandrování (100. díl) [P] 16:55 Sedmihlásky: Idě chlop do hory 17:00 Noeland (19. díl) 17:25 Příběh medvídky pandy (2) 18:00 V posteli (6. díl) 19:00 BET LECHEM - vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus SJ 19:15 Sestry v akci 19:25 Hornolidecko - Leskovec [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Život za život 21:35 Obnov svou sílu, lásko (Janáčkův máj) 22:45 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2011 23:00 Nedělní čtení: Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 23:30 Posledný enter 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) 0:35 Domov pro všechny 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Drahé děti! Ať vám je tento čas časem modlitby a ticha. Nechte odpočinout svoje tělo i ducha, ať jsou v lásce Boží. Dovolte mi, dítko, ať vás vedu, otevřete své srdce Duchu Svatému, aby všechno dobré, co je ve vás, rozkvetlo a přineslo stonásobné plody. Začněte a končete den modlitbou srdce. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.

Medžugorje 25. července 2011

POCHOD PRO RODINU 2011

Mladí křesťanští demokraté (MKD) ve spolupráci s KDU-ČSL a Hnutím Pro život ČR pořádají **v sobotu 13. 8. 2011 druhý ročník Pochodu pro rodinu**. Akce se uskuteční ve stejný den jako plánovaný pochod Prague Pride. „Cílem pořádání Pochodu pro rodinu je poukázat na stav v naší společnosti, kdy zájmy tradiční rodiny nejsou podle našeho názoru dostatečně hájeny a slovo rodina jako hodnotový pojem čím dál více ztrácí na svém významu. Považujeme za znepokojivé, když se ve společnosti mluví výhradně o právech homosexuálů, zatímco zájmy tradiční většinové rodiny nikdo nehájí,“ říká předseda MKD Petr Jurčík.

Záštitu nad pořádáním letošního ročníku Pochodu pro rodinu převzal předseda KDU-ČSL Pavel Bělobrádek. „Hájení prarodinných zájmů je pro KDU-ČSL základním hodnotovým pilířem. Tradiční, pevná a harmonická troj- a více generací rodina je tisíce let ověřená forma soužití, která je pro společnost prospěšná a vhodná,“ říká předseda KDU-ČSL. Letošní pochod začne ve 12.00 hod. v ulici U Obecního domu, trasa povede přes Obilní trh a Uhelný trh až ke kostelu sv. Jiljí, kde bude pochod zakončen bohoslužbou.

Bazilika – Staré Brno, Mendlovo nám.: V pondělí 15. 8. v 18.30 hod. bude ve starobrněnské bazilice pontifikální mše svatá u příležitosti poutní slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Homilii pronese Max Kašparů. Předě mši svatou od 17.30 hod. bude v bazilice modlitba svatého růžence a v 18.00 hod. začnou společné mariánské nešpory. **Před poutí bude triduum,** při kterém budou celebrovat mši svatou vždy v 18.30 hod. titu kněží: 12. 8. – P. Bohumil Urbánek; 13. 8. – P. Bohumír Vitásek; 14. 8. – P. Pavel Uhřík OFMCap.

Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh srdečně zve na **poutní zájezd do Svaté země ve dnech 18. – 25. října 2011.** Cena zájezdu 16 900 Kč. Informace a přihlášky na tel.: 591 158 434 nebo mobil: 737 432 841.

Matrice svatokopecká pořádá v sobotu 20. srpna 2011 v době od 12 do 17 hodin **komentovanou prohlídku baziliky na Svatém Kopečku u Olomouce** a přilehlého areálu. Výklad v bazilice je v každou celou hodinu, v ostatních prostorách průběžně.

Duchovní správa poutního místa P. Marie Pomocné (Maria Hilf) u Zlatých Hor Vás srdečně zve na **hlavní pouť K PANNĚ MARIÍ POMOCNÉ, OCHRÁNKYNI ŽIVOTA. Pouť se koná v sobotu 13. srpna 2011.**

Program: • **9.00 hod.** - křížová cesta pro děti a dospělé. Trasa vede z města Zlaté Hory (od 1. zastavení u Bohemy) na poutní místo • **10.15 hod.** - přivítání poutníků P. Stanislavem Lekavým, rektorem poutního místa • **10.20 hod.** - společná modlitba sv. růžence • **11.00 hod.** - MŠE SVATÁ - slouží Mons. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický, se spolupratry v kněžské a jáhenské službě. Celou slavnost doprovází chrámový sbor Laudate Dominum z Jeseníku • **14.00 hod.** Svátostné požehnání a slovo na cestu, ukončení poutě.

Z Jeseníku pojedí v tento den zvláštní autobus od kostela v 8.00 hodin, zastavuje na všech obvyklých zastávkách. Zpět z poutního místa je rovněž zajištěn odvoz autobusem. Další informace na tel. 584 425 916.

Liturgická čtení

Neděle 7. 8. – 19. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,9a.11–13a
Ž 85(84),9ab+10,11–12.13–14
Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)
2. čt.: Řím 9,1–5
Ev.: Mt 14,22–33
Slovo na den: K tobě po vodě.

Pondělí 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Dt 10,12–22
Ž 147B(147),12–13.14–15.19–20
Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 17,22–27
Slovo na den: Abychom je nepohorsili.

Úterý 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: Oz 2,16b.17b.21–22
Ž 45(44),11–12.14–15.16–17
Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej!*)
Ev.: Mt 25,1–13
Slovo na den: Připravené vešly s ním na svatbu.

Středa 10. 8. – svátek sv. Vavřince

1. čt.: 2 Kor 9,6–10
Ž 112(111),1–2.5–6.7–8.9
Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a půjčuje.*)
Ev.: Jan 12,24–26
Slovo na den: Pro život věčný.

Čtvrtek 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Joz 3,7–10a.11.13–17
Ž 114(113A),1–2.3–4.5–6
Odp.: *Aleluja.*
Ev.: Mt 18,21–19,1
Slovo na den: Jestliže ze srdce neodpustíte.

Pátek 12. 8. – nez. pam. sv. Jany Františky de Chantal

1. čt.: Joz 24,1–13
Ž 136(135),1–3.16–18.21–22+24
Odp.: *Jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.*
Ev.: Mt 19,3–12
Slovo na den: Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!

Sobota 13. 8. – nez. pam. sv. Ponciána a Hippolyta nebo sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Joz 24,14–29
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.11
Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
Ev.: Mt 19,13–15
Slovo na den: Nechte a nebraňte.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. – 13. SRPNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 8.		PO 8. 8.		ÚT 9. 8.		ST 10. 8.		ČT 11. 8.		PÁ 12. 8.		SO 13. 8.			
Antifona	1028	1148	1722	1941	1708	1924	1708	1924	1741	1961	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	786	884	786	884	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1723	1941	1709	1926	1708	1925	1742	1961	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1710	1926	1463	1646	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	813	914	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1724	1942	1710	1926	1463	1647	1743	1962	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	709	800	1724	1943	1710	1927	1463	1647	1743	1963	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1724	1943	1711	1927	1711	1927	1744	1963	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	709	800	1462	1645	1712	1646	1463	1647	1465	1649	1613	1650	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	792	890	792	890	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1713	1930	1713	1930	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	709	800	1054	1174	1712	1646	1463	1647	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 6. 8.															
Hymnus	1457	1639	1039	1158	1727	1946	1714	1932	1714	1932	1746	1965	1117	1242	1132	1258
Antifony	1457	1640	1040	1159	1056	1177	1715	1932	1464	1648	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1457	1640	1040	1159	1057	1177	1715	1932	1715	1932	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1459	1642	1043	1162	1730	1949	1717	1934	1464	1648	1749	1968	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	1459	1642	710	801	1731	1950	1717	1935	1464	1648	1750	1969	1121	1246	710	801
Prosby	1459	1642	1043	1163	1731	1950	1718	1936	1718	1936	1750	1969	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	1455	1637	709	800	1462	1645	1712	1646	1463	1647	1465	1649	1613	1650	711	802
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NOVINKA MCM s.r.o.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

O PRAVÉ MARIÁNSKÉ ÚCTĚ

Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu
Z francouzštiny přeložil, uspořádal a poznámkami opatřil P. ThLic. Filip M. Antonín Stajner

Sv. Ludvík Maria Grignion (1673–1716, sva-tořečen 1947) na základě evangelií a učení Otců hluboce, přesvědčivě a přitom systematicky ve-de čtenáře k poznání nezbytnosti základních pravd a podstaty mariánské úcty, seznamuje s jejími nadpřirozenými účinky, va-ruje před chybnými představami a praktikami, předkládá vnější a zvláště niterné úkony, až přivádí v naprostém odevzdání k Zá-světné modlitbě.

MCM • 3. vydání • Brož., 124x189 mm, 262 str., 178 Kč

K tomuto vydání obdržíte zdarma jako dar dobrodince je-den výtisk knihy „Modlitby doporučené sv. L. M. Grignionem z Montfortu“, 3. vydání, 68 str.

Slova papežů o tomto díle:

Sv. Pius X.: „...doporučujeme velmi vřele obdivuhodné pojed-nání O pravé mariánské úctě, sepsané bl. Grignionem, a z plna srdce udělujeme apoštolské požehnání všem, kteří toto pojedná-ní budou číst.“

Bl. Jan Pavel II.: „Četba pojednání O pravé mariánské úctě znamenala obrat v mém životě... Náš niterný vztah k Matce Bo-ží je výsledkem našeho začlenění do tajemství Kristova.“ Za bis-kupské a papežské heslo si zvolil Grignionovu krátkou zázvětnou modlitbu: „Jsem celý Tvůj a všechno mé je Tvé, můj milý Ježíši, skrze Marii, Tvou svatou Matku.“

LÁSKA, TĚLO A ETIKA

Jiří Skoblík • Edičně připravil Pavel Mareš

Když se teologie zabývá lidským tělem a tě-lesností, ptá se ve skutečnosti na to, jaký má Bůh záměr se svým stvořením a co to znamená, být člověkem. Úvahy českého morálního teologa při-blíží křesťanskou morálku jako záležitost osobně-individuální i společenskou. Křesťanská etika vyrůstá z vědo-mí, že dobrý život je odpovědí na nabídku jedinečného Božího přátelství. Reálné problémy nemůžeme zjednodušovat ani vytěš-ňovat, zvláště jde-li o otázky lidské tělesnosti a manželské lás-ky. Podle profesora Skoblíka jsme spíše povoláni „sladit pohled do sebe s pohledem nad sebe“. Napětí mezi schopností člověka překročit sám sebe a sklonem propadnout sám sobě přitom zů-stává. Jiří Skoblík spojuje klasický pohled na křesťanskou mo-rálku se schopností zdravě provokovat a vytrhávat čtenáře z po-vrchního přístupu.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 116x180 mm, 104 stran, 149 Kč

ZASNOUBENÍ • ČAS MILOSTI

Uspořádal Karel D. Skočovský

Zasnoubení je „přátelství, které se rozhod-lo“. Tato knižička si klade jediný cíl: napomoci hlubšímu prožívání přípravy na manželství v Boží blízkosti. Je to mozaika informací, svě-ductví a duchovních inspirací pro období za-snoubení.

Paulínky • Brož., 135x205 mm, 88 stran, 90 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.